

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

Villa Squattus Dei Ontruimd

Verslag van een woelige week in Leuven

Zie p.1 - 5

Op gespannen voet met de samenleving

Anarchisme in het Parijs van de vroege 20ste eeuw

Zie p.8 - 9

Villa Squattus Dei is niet meer. Leve het Sociaal Centrum!

Maandagochtend 18 juni is in alle rust het Leuvense kraakpand Villa Skwattus Dei ontruimd. Op het moment van de inval waren er geen bewonersters aanwezig. Wat volgde was een tumultueuze week, met als (voorlopig) sluitstuk een druk bijgewoonde en slagvaardige betoging op vrijdag 22 juni.⁽¹⁾ De villa in de Schapenstraat 29 was bijna zeven jaar gekraakt. Met de ontruiming werd een hoofdstuk van de recente geschiedenis van de Leuvense kraakbeweging met geweld afgesloten.

Met de sluiting van Jeugdhuis Clockwork (mei 1998) stond er voor het eerst sinds mensenheugenis een kraakbeweging die naam waardig. Wat volgde had wellicht niemand voorzien en zeker niet het Leuvense stadsbestuur. Nu er geen enkel jeugdhuis meer was binnen de stadsmuren, besloten een aantal jongeren te nemen wat ze niet kregen. Op 6 juli werden vier aanpalende huizen in de Brouwerstraat door een groepje jongeren eigenhandig geschrapt van de behoorlijk gevulde leegstandslijst. Het Autonoom Jongerencentrum (AJC) was geboren. Nog geen week later kregen de krakersters van het AJC gezelschap en werd er een oude loods gekraakt in de Penitentenstraat (de VEL-site). Terwijl de concerten en fuiven zich opvolgden in de Brouwerstraat, ging men zich in de Vel-site van meet af aan toeleggen op de strijd tegen de ver-yuppie-sering (*yup of yuppie: jonge, dynamische persoonlijkheid die snel carrière maakt en een trendgevoelige levensstijl heeft*) van de binnenstad. In het ene pand werd de noodkreet van vele jongeren in het Leuvense beantwoord (met o.a. een ontmoetings- en een repetitieruimte), terwijl men zich in het andere verzette tegen de verdringing van financieel zwakkeren. De VEL-site werd spoedig ontruimd (zogezegd) omwille van de aanwezigheid van asbest.⁽²⁾ Enkele

maanden later ging — alweer de stad ⁽³⁾ — over tot de ontruiming van het AJC. Maar kraken was intussen een begrip geworden in Leuven en het was niet lang wachten op een tegenaanval.

Sociaal Centrum

Na een kort intermezzo op Binnenlandse Zaken kwam de koning-keizer van Leuven terug om zijn zitje van burgemeester weer in te nemen.⁽⁴⁾ Bij zijn intrede (05/10/1989) werd de verantwoordelijke van de moord op Semira Adamu en zoveel andere vluchtelingen onthaald door een woedende menigte. Wat begon als een betoging tegen het vluchtelingenbeleid en ter nagedachtenis van Semira eindigde in de kraak van “de schande van Leuven”. Zo stond de nooit ingebruikgenomen vleugel van 11 hoog van het Sint-Pietersziekenhuis na twintig jaar leegstand bekend. De kraak kon op de steun rekenen van mensenrechten-, vluchtelingen- en daklozenorganisaties. Het gebouw was eigendom van de Katholieke Universiteit Leuven en het OCMW. Al snel kwam het tot een niet aflatende confrontatie tussen de stad en het OCMW enerzijds en de krakersters anderzijds. Het Sociaal Centrum was een feit. De Leuvense krakersters gingen hun krachten bundelen en verruimden noodgedwongen hun blik. Leegstand en verkrotting, speculatie, prestigeprojecten, mobiliteit, vluchtelingen- en jeugdbeleid,...alles werd onder de loep genomen. De buurt werd gemobiliseerd, nieuwe mogelijkheden werden afgetast, maar ook de beperktheden van de groep kwamen naar boven. Een maand later (04/11) werd het kraakpand met veel machtsvertoon op vraag van —alweer— de meerderheid ontruimd.

Ruim een week later was de (a)sociale huisvestingsmaatschappij Dijledal aan de beurt. Met de kraak van een pand (Sint-Servati-

usstraat 1) van de huisvestingsmaatschappij werd resoluut gekozen om de strijd tegen de overheid en haar asociale beleid verder te zetten. Voor de vierde keer op rij stonden de krakersters tegenover de meerderheid van socialist en christendemocraten. En voor de vierde keer op rij werd het pand onder dwang ontruimd en de leegstand hersteld. Na de blunders, een slechte beurt in de media en door de aanhoudende druk van de krakersters, werd er door de heren en dames politici voor een andere strategie gekozen. Er werd eenzelfde bekommernis gedeeld, alleen waren er een aantal spelregels te volgen. De dialoog werd een dovemans gesprek en het resultaat was hetzelfde. Met dat kleine verschil dat de “ik-bedoel-het-allemal-goed”-show van de schepen van huisvesting wat ademruimte gaf en de mogelijkheid bood om één en ander nu eens effectief en met een zekere continuïteit te gaan uitbouwen. Wekelijks werden er volxkeukens gehouden, er werden muurkranten gemaakt, het pand diende als uitvalsbasis voor tal van acties (o.a. Reclaim The Streets en de onteigening van stadstuintjes die voorbestemd waren om te bebouwen), boycot marktrock werd voor de zoveelste keer georganiseerd, er werd stilaan werk gemaakt van een weggeefwinkel,...

Naar de Villa

Met het einde van de zomervakantie ('99) kwam ook het einde van de kraak in de Sint-Servatiusstraat. Het Sociaal Centrum had intussen duidelijk vorm gekregen en was op vele vlakken een verademing in het anders zo doodse Leuven. Voor het eerst werd er een woning gekraakt van een “privé-persoon” (de Notre Dame Squat in de Minderbroederstraat). Samenlevingsproblemen binnen de groep en de toevlucht van ongeïnteresseerde drugsgebruikersters dwong de krakersters hun open beleid ten opzichte van buitenstaandersters te herzien en na een >p.2

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

>*p.3* grondige bezinning werd een jaar later Villa Skwattus Dei geopend (16/07/2000). Het pand aan de Minderbroederstraat bleef nog een jaar langer open en ook tijdens de kraak van de Villa werden er andere panden gekraakt (AC De Molotov, Open Poort, Niemendal...).

Villa Skwattus Dei was het eigendom van de vzw Coopérative pour Centres Culturels, één van de vele dekmantels voor het Opus Dei.⁽⁵⁾ Zij wou/wil het gebouw gaan verbouwen en er studenten in onder brengen. Wars van de discussie of het Opus Dei wel of geen sekte is, mag het duidelijk zijn dat het een uiterst reactionaire en autoritaire organisatie betreft die de menselijke ontplooiing volledig in de weg staat. Het mens- en wereldbeeld van het Opus Dei staat diametraal tegenover het onze en dat van het Sociaal Centrum. Vandaag heeft de stad de ontruiming groen licht gegeven aan de plannen van het Opus Dei en haar verdere verankering in het Leuvense universitaire milieu...

Kraken gaat door

Spijtig, want zeven jaar Villa Skwattus Dei waren in de eerste plaats enkele tienduizenden vegan maaltijden tegen vrije bijdrage, talrijke filmvertoningen, zeven boycot marktrock-festivals, tientallen fuiven en optredens, tentoonstellingen, een weggeefwinkel en “info-teek” ... Maar daarnaast waren er ook de ontmoetingen, de vreugdes, de discussies, de vele acties, de experimenten,... en er was het samenleven. Dat alles kan echter nooit ontruimd worden. Natuurlijk is dit een klap in het aangezicht. Natuurlijk is er een prachtige ruimte verdwenen en is er heel wat materiaal en werk in één klap vernietigd. Sla terug! Er zijn wel meer hoofdstukken beëindigd door brut overheidsgeweld, maar het vervolg werd er veelal enkel beter op. Buig ook deze nederlaag om in een nieuwe opportuniteit!

Na negen jaren van onafgebroken kraken heeft de kraakbeweging zichzelf onmisbaar gemaakt in het Leuvense. Leuven is (steeds meer) een klein-burgerlijke stad voor hoogopgeleide yups, waarin elk pand een vieze vuile vlek vormt op het blazoen van koning-keizer Tobback en zijn volgelingen, een doorn in het oog van de ‘brave’ burger en dito student. In tegenstelling tot een aantal andere steden heeft Leuven nooit een kraak- of tegencultuur gekend (in de recente geschiedenis en buiten de studentenmiddens). Dit heeft, mede met de radicale houding van de krakersters, de integratie van de kraakbeweging zeker niet bevorderd. Het gebrek aan integratie, aan vertroeteling heeft anderzijds ook de talrijke recuperatiepogingen fel bemoeilijkt. Dit heeft er wellicht toe bijgedragen dat de Villa een begrip was en dat het Sociaal Centrum na negen jaar nog steeds van zich laat horen. We hopen dat dit statuut van “onaangepastheid”, van “kankervlek”, van “actiecentrum”, van “ontmoetingsplaats”, van “aard van verzet”, ... nog voor negen volle jaren inspiratie mag zorgen.

*Het gaat u goed,
Joris Vanzeveren*

Voornaamste geheugensteun: Squattus Ex Machina, a compilation celebrating the 5th birthday of Villa Squattus Dei, 2000-2005.

(1)Meer over de betoging kun je lezen in het artikel “Geslaagde betoging kent beperkingen”. Zoals de titel van het artikel weergeeft is met de ontruiming geen eind gemaakt aan de dadendrang van het Sociaal Centrum. Meer hierover in het kadertje “Kraken in Leuven vandaag”.

(2)Voor de kraak werden de leegstaande gebouwen echter vaak bezocht door nietsvermoedende jongeren uit de buurt. Verder had men er jarenlang stadsdiensten in ondergebracht, ondanks de rapporten over de aanwezigheid van asbest. De krakersters waren de eerste die de ruimtes met asbest afsloten.

(3) Zie hierover de beweringen van J. Brepoels in het interview met Leuven-Centraal (“De zwijgende meerderheid heeft weinig te zeggen”).

(4)Zie noot (1) bij het artikel over de betoging.

(5)Zie het dossier in De Nar nummer 179.

Kroniek van een onrustige week in Leuven

Van ontruiming tot betoging

Op maandagochtend, 19 juni, om 9 uur vallen de flikken binnen in het kraakpand in de Schapenstraat. Zij hebben een ontruimingsbevel met onmiddellijke uitvoering mee. De normale procedure (waarbij minstens 24 uur wordt gegeven om op te rotten) wordt dus niet gevolgd zodat niemand gewaarschuwd is. Maar niemand is aanwezig, dus wordt er ook niemand opgepakt.

Doordat de politie zo snugger is geweest om de ontruiming op een maandag in het midden van de examens te plannen (de ontruiming was al mogelijk sinds februari), wordt de betoging die normaal voor de dag zelf is aangekondigd, uitgesteld naar vrijdag. Dat valt dan weer slecht voor het stadsbestuur dat de uitreiking van de Medaille van Verdienste aan de leden van de vzw Marktrock in het stadhuis, moet uitstellen. De opstelling van de standjes voor het shoppingevenement ‘De Langste Dag’ moet ook verzet worden naar zaterdagochtend (“De krakers kunnen die anders als projectielen gebruiken”). Ten slotte worden ook de cafés op de Grote Markt verplicht hun terrassen binnen te halen op vrijdagavond.

De spanning wordt de dagen voor de betoging opgedreven door de media en politie die daarvoor een aantal nachtelijke gebeurtenissen aangrijpen. Maandagnacht worden verschillende containers en vuilniszakken in het centrum in de fik gezet. De flikken vinden ook “een spuitbus met rode verf die gebruikt was om anarchistische slogans en symbolen te spuiten op containers en muren”. De nacht daarop zijn 2 auto’s uitgebrand. Het gaat om een Porsche 911 van een Leuvense advocaat en een Audi A4 van een Duitse manager. Een BMW die in de buurt van de Porsche staat, wordt ook beschadigd. Woensdagnacht worden de banden van een werfkraan aan de Diestestraat in brand gestoken. De flikken zetten undercover (verkleed als studenten en al fietsend) in tijdens de voorgaande nachten, om ‘alternatief’ uitzierende personen tegen te houden en te fouilleren. Het stadsbestuur verzendt ook een brief naar alle Leuvense horeca-uitbaters en winkeliers, waarin ze waarschuwen voor de betoging.

De afschrikstrategie wordt op de dag van de betoging verder doorgezet, een algemeen samenscholingsverbod wordt afgekondigd. In de loop van de dag worden verschillende mensen op straat gecontroleerd op basis van hun uiterlijk. Dat kan niet verhinderen dat er in de stad verschillende kruispunten worden geblokkeerd door spontane samenscholingen (flyers over Skwattus Dei en de betoging worden uitgedeeld). Voor de avondspits worden er ook verschillende spandoeken opgehangen aan de bruggen van de ring rond Leuven. Ondertussen rijden overal in de stad overvalwagens rond en cirkelt er een politiehelikopter in de lucht. De Grote Markt wordt rond 18u helemaal ontruimd en afgesloten door relflikken en prikkeldraad. Tientallen mensen worden opgepakt rond het treinstation zonder enige redenen dan, weeral, hun uiterlijk. Mensen beginnen zich te verzamelen op het Fochplein (naast de Grote Markt), een volle arrestantenbus maakt een onnodige toer rond het plein.

Even na achten vertrekt de betoging van zo’n 400 personen (de meesten sloten aan in de eerste straten waar de betoging passeerde). Via de Tiensestraat, Houverplein en Ladeuzeplein gaat het naar de Leopold I-straat waar zich een studentenresidentie (Steenberg) van Opus Dei bevindt. Het pand wordt bekogeld met verfbommen (en niet met stenen zoals politie en media

beweren). Wanneer de betoging dan de Bondge-notenlaan opdraait richting centrum, komen de overvalwagens met relflikken snel aanzetten om de straat te blokkeren. De manifestanten trekken dan via de Diestestraat en Vital Decosterstraat naar de Rijschoolstraat waar de flikken de weg blokkeren in de richting van het gerechtsgebouw. Er wordt geprobeerd om door te breken maar dat mislukt, waarop de Vital Decosterstraat verder wordt gevolgd.

Op de Vismarkt wordt er geprobeerd om via de Mechelsestraat terug naar het centrum te gaan, maar ook hier zijn de overvalwagens er snel bij. Relflikken gebruiken matrak en traangas om de betogers, die een opening proberen te forceren, terug te drijven (de media spreken over een ‘regen van stenen’ op dit moment, een te grote eer voor die enkele stenen die gesmeten worden).

Als de betoging naar de Brouwersstraat trekt, dreigt ze gesplitst te worden, maar de flikken zijn daar niet met genoeg om een deftige linie te vormen. Na een hergroepering wordt verder getrokken naar de Fonteinstraat die langs voor en achter wordt afgesloten door de flikken. Langs een paar zijstraten komt iedereen terug op de Brouwersstraat, en van daar gaat het door de Bruul en enkele binnenwegen naar de Donkerstraat. De betoging die langs achter werd gevolgd, wordt dan op de brug over de ring ook langs voren afgeblokt. Men is dan ook gedwongen om de ring op te trekken, op dit moment worden veel persmensen tegengehouden. Op de ring kunnen de flikken veel mensen insluiten en arresteren. De matrak wordt gretig gebruikt en mensen die al op de grond liggen, krijgen rake klappen en stampen. Een deel slaagt er nog in de bosjes in te vluchten achterna gezeten door de relflikken. Tientallen mensen geraken tot bij het kraakpand aan de Vaartkom, waar een dertigtal mensen binnengaan. De rest van de betogers en sympathisanten uit de buurt worden weggejaagd van het plein, verschillenden worden opgepakt. Het pand wordt omsingeld en er wordt bedreigd met ontruiming. Uiteindelijk vertrekken de meeste relwagens om 1 uur (na

3 uur belegering). In de rest van de stad worden de hele nacht nog groepjes mensen lastiggevalen en opgepakt door de politie.

In totaal werden er een 100 à 120 mensen administratief en 3 gerechtelijk opgepakt. Ook mensen die bij de politie gaan informeren naar hun gearresteerde vrienden vliegen de cel in. Er is sprake van tientallen gewonden bij de betogers, één persoon moet naar het ziekenhuis gebracht worden. Officiële bronnen melden dat er 250 flikken op de been waren. De Leuvense korpschef is tevreden over de afloop van de betoging. Hij vreesde vooral dat de betoging zou splitsen in oncontroleerbare groepen. Tobback noemt op de eerstvolgende gemeenteraad de betogers ‘crapuul’.

Voor iedereen die aanwezig was op de betoging, was het duidelijk een totale repressie van een betoging die vreedzaam verliep. Ondanks het constante harde, provocerende optreden van de politie, werd het staatsmonopolie op geweld niet doorbroken door de betogers. Veel mensen werden zonder aanleiding opgepakt en de matrak werd zonder onderscheid met veel enthousiasme gehanteerd. De media dekten alles toe met leugens over het gebruik van stenen door betogers en over het geweld van de flikken (dit werd voorgesteld als een ‘ingrijpen’ terwijl zij juist constant provoceeden). Het is zoals een slogan tijdens de betoging al zei; ‘This is what democracy looks like’...

Volgens de flikken blijft het de volgende nachten rustig “op enkele kleine incidenten na”. Wat die incidenten zijn, wordt er niet bijgezegd.

Dan maken we ook nog graag melding van solidariteitsacties in het buitenland. Zo werd een gebouw van Opus Dei in Dublin (Ierland) aangevallen met verfbommen. In Zurich (Zwitserland) werd het Belgisch consulaat aangevallen met verfbommen en de graffiti ‘Kraken gaat door’ verscheen op de gevel. Solidariteit wordt ook geuit in bijdrages op verschillende Europese Indymedia’s.

Boetes voor opgepakte betogers

Dit is een oproep aan iedereen die opgepakt werd naar aanleiding van de betoging voor Villa Squattus Dei in juni. De stad is kwistig aan het rondstrooien met ‘gemeentelijke administratieve sancties’ om de sympathisanten van de Villa in Leuven een toontje lager te doen zingen (en om de kosten van de massaal opgetrommelde relflikken en hun speelgoed te helpen dekken?)

Het systeem van gemeentelijke administratieve sancties is altijd al omstreden geweest, hen de manier waarop dat hier lijkt te worden ingezet is dat nog veel meer. We gaan hier echter niet verder uitweiden over hoe onwaarschijnlijk laag deze zet van het stadsbestuur is, integendeel, tijd voor actie!!! Aan iedereen die een brief van de stad kreeg:

Laat u niet zomaar intimideren; neem contact op via sociaalcentrum@hotmail.com of middels een belleke naar 0486 527 365. Met hoe meer we zijn, hoe sterker we staan.

Teken hoedanook (als eerste stap) verweer aan! Meer info over hoe je dit praktisch aanpakt is ondertussen verspreid via lokale sites (o.m. de verschillende Indymedia’s) en kan je ook krijgen via bovenvermeld contactpunt.

Er zijn nogal wat mensen opgepakt die voor de eerste keer op een betoging waren en geen idee hadden van wat hen te wachten stond, en mensen die er niks mee te maken hebben of zelfs niet wisten wat er gebeurde maar gewoon door de flikken mee op de hoop zijn geveegd, en veel van hen hebben ondertussen ook al een boete in de bus gekregen. Als je zo iemand kent, verwijfs die dan zo snel mogelijk door. We laten elkaar niet in de steek!

Hoedanook, het kan niet vaak genoeg herhaald worden: laat u niet bangmaken, betaal (voorlopig) niets, en zeg het voort!

Geslaagde betoging kent beperkingen

Villa Skwattus Dei op straat

Een driehonderdtal betogersters en meer dan tweehonderd relsmurfen, een helikopter, tientallen overvalwagens, een koppel waterkanonnen en een hermetisch afgesloten Grote Markt; welkom in Tobbackgrad.

Vrijdag 22 juni had Leuven veel weg van een belegerde stad. Zelden was de machtsontplooiing in het anders zo vredige stadje zo overdonderend. Enkele overpeinzingen bij een geslaagde betoging, die anderzijds ook duidelijk de beperkingen van het actiemiddel “open betoging” blootleggen. Wat bezielt een groot staatsman, die ongetwijfeld meer heeft betekend voor het rechtse populisme in vlaanderen de laatste vijfentwintig jaar dan de vendelzwaaiers van het blok/belang, om zo buitenproportioneel te reageren? Is dit de prijs die “we” moeten betalen om de groei van het blok tegen te gaan? Of net het bewijs dat binnen de parlementaire democratie de kleur van de pionnen die aan zet zijn er niet toe doet, zolang u maar blijft spelen en binnen de lijntjes kleurt? Of heeft de koning-keizer schrik om definitief weg te kwijnen in de doodse saaiheid van ‘zijn’ opgesmukte speelterrein, waar nog enkel commercie, wet en orde heersen? Ssst, luister... Ze komen en ze zijn met steeds meer; “de meeuwen op het stort”!⁽¹⁾ Zullen wij wel de meeuwen zijn, gezien jullie er een stort van maken. Wat een machtige symboliek! Wat een machtige symboliek; driehonderd jongeren, ouderen, jongens, meisjes, langharig, kortharig, vastberaden, twijfelend, gewapend met liefde en haat,... enerzijds en tweehonderd strakgepakte relsmurfen anderzijds, met als enige wapen de volledige playmobiluitrusting voor gefrustreerde macho’s en machtsfetisjisten. De vrijheid die ons wordt voorgehouden door de mythe van de democratie, kun je meten tussen twee rijen flikken. Met deze harde realiteit werden ook nu weer vele tientallen mensen geconfronteerd.

Tellen

De betoging was niet aangevraagd en bleek later zelfs verboden. Mag het verbazen; wat niet expliciet toegelaten is, is toch verboden! Althans, dat is steeds meer het sfeertje waarin we terechtkomen; dat mag niet, dit kan echt niet of het is niet de bedoeling. Vragen om te betogen? Waarom niet vragen wat we wel en niet mogen vragen? Ziedaar een eerste lichtpuntje. Op minder dan een week tijd driehonderd mensen op de straat krijgen voor een “illegale” betoging, het kan tellen. En tellen dat is nu net waar het om draait in de meeste betogingen anno 2007, koppen tellen⁽²⁾. Dat een groot deel van die menigte zich verder niet al te zeer heeft laten afschrikken door de overmacht aan flikken en de intimidaties die aan de betoging voorafgingen mag een tweede succes heten. Met intimidaties bedoel ik de stemmingmakerij, waarbij gretig gebruik werd gemaakt van zeer gewillige “objectieve media”⁽³⁾. Verder zijn er ook tientallen mensen “preventief” gearresteerd, veelal op basis van hun voorkomen. Zonder enige aanleiding, behalve hun voorkomen dan (?), werden reeds uren van tevoren mensen opgepakt en afgevoerd. Tientallen flikken in reltenu hadden zich meester gemaakt van de binnenstad, het station en de toegangswegen tot de stad. Men kon Leuven niet binnen zonder de nodige rillingen door het lijf te voelen gaan. Sluitstuk van deze danse macabre (dans waarin levenden worden meege-sleurd door de doden) was zonder enige twijfel de zegetocht enkele minuten voor het startschot van de betoging. Bij wijze van ultieme intimidatie en provocatie kwamen er enkele tientallen flikken, geflankeerd door combi’s, voorbij gemarcheerd met als oorlogsuit enkele geboeide mensen. Alsof ze wilden duidelijk maken dat

enkel hen het recht toekwam de vijandelijkheden te starten. Ook hier weer; wat een machtige symboliek! De relsmurfen (e.a. wijkagenten, kamera’s, stadswachten) zijn immers de meest zichtbare emanatie (voortvloei, manifestatie) van het structurele geweld dat in elke staat vervat zit en van het machtsmonopolie van diezelfde staat.

Zaten we toch al aan twee lichtpunten en we waren nog niet goed vertrokken. Trouwens, alvorens wat dieper in te gaan op de betoging rest ons nog een ander succesje te vermelden. De vzw Marktrock heeft dit jaar de boeken moeten toe doen. Om de jaren van trouwe dienst die de mensen achter de vzw hadden volbracht te vieren, had de stad de dag van de betoging een huldiging voorzien. De uitreiking van “De medaille van verdienste” werd echter omwille van veiligheidsredenen uitgesteld. Ironie van het verhaal; jaarlijks trok de ontruimde Villa honderden muzikliefhelers aan uit binnen- en buitenland met haar “boycot marktrock”-festival... Als kers op de taart zagen ook de café-uitbuiters op de Grote Markt hun vrijdagavondplanning serieus in het water vallen. “Absoluut geen pretje, zo vlak na de examens”, wist ook menig ‘brave’ student te kankeren. Toch maar mooi meegenomen...

Het was dus in een uiterst grimmig sfeertje dat de betoging van start ging. De stoet die zich wat timide op gang trok, groeide al gauw uit en won aan vastberadenheid. De ordetroepen waren echter in te grote getale aanwezig en menig “stille” (flik in burger) had zich onder de betogende massa gemengd. Toen de betoging even later langs de studentenresidentie Steenberg (één van de Leuvense studentenhuizen van het Opus Dei, gelegen in de Leopold I-sstraat) trok, werd er met behulp van wat verfbommetjes uiting gegeven aan het levende ongenoegen. Er kwam wat meer animo in de betoging, maar het mocht niet baten. De binnenstad was uitgeroepen tot verboden terrein en waar nodig werden de wapenstok en pepperspray⁽⁴⁾ bovengehaald om de betogersters terug te dringen. Buiten enkele opstootjes bleef het bij een klassiek kat- en muisspelletje, waarbij de relsmurfen regelmatig wat mensen probeerden te isoleren en op te pakken. Men probeerde de groep op te splitsen en uit te dunnen, en de volhoudersters naar de ring te drijven. Daar kon men dan genadeloos toeslaan. Uiteindelijk zijn er volgens de meesters in het spel zelf zo’n honderdtal mensen opgepakt. Daarvan kregen verschillende mensen intussen een proces-verbaal⁽⁵⁾ in hun bus. Het bleef nog lange tijd onrustig en aan het kraakpand aan de Vaartkom bleef de spanning te snijden, maar het kwam niet meer tot een directe confrontatie.

Verdwaald

Na de betoging bleven nogal wat mensen verdwaald achter, letterlijk en figuurlijk. Betogersters wisten niet steeds even goed waar ze waren en nog minder waar ze naartoe gingen. Ook waren nogal wat mensen minder gelukkig over het verloop van de betoging, hadden ze er meer van verwacht⁽⁶⁾. Een aangekondigde betoging heeft als primair doel om zoveel mogelijk mensen te laten participeren aan een strijd en kent de facto (feitelijk) een aantal beperkingen. Een confrontatie, een aanslag, een sabotage,... kondigt men best niet aan en de voorbereiding en uitvoering gebeurt beter in besloten groep. Een goed begrip van deze beperkingen maken een betere appreciatie van de betoging mogelijk. M.a.w. voor “een stadswandeling” was het een verdienstelijke uitstap. (zie hoger: “lichtpuntjes”)

Rekeninghoudend met de overmacht aan flikken en de diversiteit van de groep betogersters was een rechtstreekse confrontatie onmogelijk, wat dan weer de toegang tot de binnenstad of interessantere locaties⁽⁷⁾ onmogelijk maakte. Bovendien kan men mensen die ingesloten worden door flikken niet zomaar meesleuren in een suïcidaal scenario, zonder dat zij hieraan kunnen ontsnappen. Mocht men dit wel doen sluit men bijna automatisch een aantal mensen (bv. fysiek zwakkeren) uit van verdere deelname aan grotere betogingen vanuit het krakerstersmilieu. Bij elke charge bleek hoe vlotjes de relsmurfen over ons heen gingen als ze wilden, voor zover de betogersters elkaar niet verhoop liepen. De kracht van de directe actie zal bij een aangekondigde betoging nog zelden in de getalsterkte en naakte vastberadenheid liggen, vermits men bijna onvermijdelijk ook een afspraak maakt met een steeds beter uitgeruste politiemacht, er steeds meer mollen opduiken en al te veel mensen het geheel liever becommentariëren van achter hun computerscherm.

In deze staat van controle is het oncontroleerbare de grootste vijand; het onvoorspelbare, de verrassing, de misleiding,... is de nachtmerrie van elke dienaar van ‘orde en recht’. Een materiële versterking die plots opduikt, toeslaan daar waar men het niet verwacht en/of wanneer men het niet verwacht. Dit verrassingseffect ontbrak wellicht aan de betoging, maar een open beto-

ging als deze kan pas ten volle tot haar recht komen als ze slechts een schakel is in een geheel aan directe acties... Bij eerdere betogingen (o.a. anti-nsv in Leuven) is gebleken dat men ook naar aanleiding van een openlijke (massa-)mobilisatie mensen kan inspireren tot meer, mits een degelijke en besloten voorbereiding.

Ik hou het op “het zat er in”, wat spijtig genoeg niet vaak meer kan gezegd worden naar aanleiding van een betoging.

Joris Vanzeveren

- 1) “Die economische vluchtelingen zitten daar als meeuwen op een stort, omdat ze daar gemakkelijker voedsel vinden dan wanneer ze moeten vissen in zee.”, aldus L. Tobback in een interview met het weekblad Humo (5/12/1991), daags na de eerste erkende (naoorlogse) zwarte zondag (24/11/’91; het blok/belang breekt ook buiten Antwerpen door). Tobback was toen minister van Binnenlandse Zaken (1988-’94), met in zijn kabinet (naaste medewerkersters) een zekere Vande Lanotte. Van deze laatste nam hij na de ontsnapping van Marc Dutroux de taak van minister van Binnenlandse Zaken nog even over (april ’98). In september ’98 wordt Semira Adamu vermoord door de rijkswacht... Tobback neemt de rijkswachters in bescherming en verdedigt het strengere asielbeleid dat vorm kreeg onder leiding van de socialisten, maar neemt iets later toch ontslag. Sinds ’95 speelt hij met veel overtuiging de rol van koning-keizer in Leuven. Voor menig onafhankelijk waarnemerster is het vooral Tobback die het blok/belang en haar racistische boodschap salonfähig (welgemanierd, aanvaardbaar) heeft gemaakt. Volgens de fans heeft hij daarentegen het blok/belang net weten counteren. Voor wie zich –zoals deze laatste slag anti-fascisten- alleen bekommert om de pest als die bruin ziet... Het blok/belang verdrievoudigde haar aantal mandatarissen bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen in Leuven (2006; van 2 naar 6).
- 2) Wat voor een anti-democraat als deze meteen ook het belangrijkste bezwaar is tegen de klassieke betogingen. Het gaat te vaak om aantal koppen, alsof een strijd aan waarde verliest als er niet voldoende steun is vanuit “de bevolking”. Wat is voldoende? Wat is dat “de bevolking”? Zich gesterkt voelen in een strijd door anderen, het vergroten van de slagkracht,... dat kan de meerwaarde van een betoging zijn, maar niet de opsluiting in een “democratisch” spelletje.
- 3) Tussen de ontruiming van het kraakpand (maandag 18 juni, omstreeks 9 uur) en de betoging (vrijdag om 20 uur), gonsde het wilde verhalen in Leuven. Via radio, televisie en kranten werden de Leuvenaars voorbereid op een ware veldslag. Titels als “Nachtelijke aanslagen doen angst opblazen”, “Krakers wreken ontruiming pand met brandstichtingen” en “Leuven wacht bang af” moesten, in combinatie met netjes gemonteerd archiefmateriaal, de stad onderdompelen in een ware angstpsychose.
- 4) Spuitbus gevuld met een ernstig irriterende stof op basis van capsaicin, peper, mosterdextract of CS en een drijfgas (wordt ook wel eens vermengd met het water in een waterkanon), ook wel peperspray genoemd. Wordt hoofdzakelijk gebruikt bij verzet bij arrestaties en om actievoerders uiteen te drijven of terug te slaan. Het gebruik van het goede is nogal omstreden en zorgde bij zijn ingebruikname voor nogal wat opschudding bij mensenrechtenorganisaties en progressieve advocaten, maar is intussen een veel gebruikt middel bij ordehandhaving (o.a. ook door veiligheidsagenten van de spoorlijn). Intussen haalt het gebruik ervan dan ook nog maar zelden de kolommen van de gazet. Slachtoffersters van een aanval met pepperspray moeten zo spoedig mogelijk hun ogen overvloedig spoelen, de huid goed reinigen met een vetig product (gebruik bv. slaolie en verander regelmatig van watje), zoveel mogelijk bespoten kledij uitoeten en indien mogelijk de haren wassen.
- 5) Zie kadertje “Administratieve sancties na betoging”.
- 6) Zie ook Open Brief verder in dit nummer.
- 7) Belangrijke nuancering hierbij is natuurlijk dat het misschien niet zo verstandig is alle kracht in de betoging te steken. Misschien is zo’n samenscholing van flikken net de moment om een verrassingsbezoekje te brengen aan onbekende doelwitten, die buiten het aandachtsveld van de flikken vallen. Zie ook verder in de tekst.

Kraken in het Leuvense vandaag

*I*deeën ontruim je niet, kraken gaat door, het is een klassieke leus bij elke ontruiming. Ook tijdens de betoging na de ontruiming van de Villa klonk er een zekere vastberadenheid, een wil om er een nieuw hoofdstuk aan te breien. Met de ontruiming in het vooruitzicht hebben de krakersters echter niet gewacht om nieuwe terreinen te gaan verkennen en namen ze zelf het voortouw. Momenteel zijn er twee panden gekraakt in het centrum van Leuven. In de Mechelsestraat 140 kan men elke woensdag terecht voor een buurtcafé, terwijl men op zaterdag in Herent (Omleiding 92) terecht kan voor, jawel, een ander buurtcafé. Het Sociaal Centrum blijft verder ook bereikbaar via mail (sociaalcentrum@hotmail.com) en telefoon (0486 52 73 65). En natuurlijk is er ook nog het pand aan de Leuvense Vaartkom waar op 11 en 12 augustus Beleuvenissen Radical plaatsvindt (zie activiteiten achteraan in deze Nar). Geld te kort, idealen te koop of last van een onhoudbare dadendrang — er is altijd wel een pandje te kraken in Leuven!

Open brief aan krakers en sympathisanten

n.a.v. de betoging tegen ontruiming Villa Squattus Dei — door kraker 14.852.44.00

Eerst en vooral willen de krakers van Villa Squattus Dei iedereen bedanken die hen moreel en fysiek kwam steunen rond de ontruiming van Villa Squattus Dei. De betoging van 22 juni liet veel mensen verweesd achter. Zelf heb ik al-lesszins nog veel vragen en commentaren gehoord nadien, dus het leek mij nuttig enkele bedenkingen en tips op papier te zetten. Niet enkel voor activisten, maar evenzeer voor mensen die voor het eerst op een betoging kwamen.

De hype

Hoe de betoging verlopen is valt op verschillende plaatsen te lezen(1), vaak met een korrel zout, maar het lijkt niet nodig om alles nog eens te vertellen hier. Feit is dat de manier waarop stad en politie deze betoging hebben voorbereid en aangekondigd buiten alle verhoudingen is, maar daar wil ik mij niet over verbazen. Het is ook niet de voornaamste oorzaak waardoor de betoging niet verlopen is zoals wij dat graag gezien hadden, al heeft het wel wat bijgedragen aan de chaos op het moment. Laten we zeggen dat het ons geen tweede keer zal gebeuren, we kunnen immers uitgaan van het slechtste scenario, en ons dààr dan op voorbereiden.

Actievec

Het is echter moeilijk om voor een grote demonstratie met een goed georganiseerde betoging de straat op te trekken. Met goed georganiseerd bedoel ik niet eigen ordediensten, aanvragen en afspraken met de politie. We kunnen net zo goed in onze eigen voet schieten dan. Bij een goede actie is iedereen goed op de hoogte van plannen, verloop en consequenties, de aanspreekpersonen voor bepaalde aspecten van de actie, het plan b, en de juridische consequenties. Bij een grote demo is het echter moeilijk om iedereen goed te brieven. Er heerste duidelijk de nodige diarree bij stad en politie om te zorgen dat geen van onze vergaderingen vrij van undercover-smurfen bleef. Anderzijds was de betoging ook bedoeld als betoging, en mag het ‘staatsgevaarlijk’ karakter ervan ook niet overschat worden. De dictatuur is in België nog niet absoluut, al worden wel steeds meer kleine feiten opgeblazen tot rechtszaken, een in het oog te houden tendens(2).

Infiltranten

Maar door je medebetogers niet of onvoldoende te brieven, verzwak je je betoging, en leid je mensen als actievec van hot naar her. Toch is het gevaarlijker om met grote groepen betogers voorbereide ‘streken’ uit te halen als je niet zeker bent dat op de voorbereiding geen undercover-flikken zaten. Zij kunnen wachten tot het moment dat duidelijk is wie de initiatiefnemers en de medeplichtigen zijn en tot er harde bewijzen zijn van de actie (ze kunnen zelfs een handje helpen, of de actie op het laatste moment kelderen). Al zijn ook de ‘intentie tot...’, en ‘bendevorming’ strafbaar onder de huidige terrorisme-hysterie. Naast enkele volkskeuken-bezoekers die -zo merkten we op de betoging en bij de inval in september vorig jaar- op de loonlijst van de flikken bleken te staan kregen we via zeer betrouwbare bron allerlei informatie in ons gezicht die van een ‘infiltrant’ zou komen. Informatie waarvan we dachten dat die persoonlijk en weinig bekend was...Wat ook al is gebeurd, is dat vrienden of regelmatige kraakpandbezoekers kleine verkeers- of andere boetes kregen kwijtgescholden in ruil voor wat informatie over de krakers en hun meningen en plannen. Dit alles dus als waarschuwing voor

ons, voor degenen die zonder opletten hun ideeën door de zaal of het café roepen, en voor de flikken die dit nu meelesen wanneer we erop uitkomen wie ze zijn of waar ze wonen.

Veiligheid - tips

Hieronder een aantal ideeën voor de toekomst, want het kan niet de bedoeling zijn dat we afleren op straat te komen.

- Je kledij kan een groot voor-of nadeel zijn. De vraag is of het interessant is dat je bedoelingen staan af te lezen op je kleren (opnaaiers/t-shirts/slogans) als je weet dat dit het eenvoudigste selectiecriteria voor de politie is. Ondanks de oproep van de krakers tot neutrale kledij lieten veel mensen zich op hun uiterlijk pakken. Ook zwart is niet per se onopvallend, al kan het nog steeds succes hebben als je goed georganiseerd groepeer en samenblijft.
- Sommige mensen namen zich voor de politie een verhaal wijs te maken als ze werden opgepakt. Het kan niet vaak genoeg gezegd: zeg de politie NIKS. Geen woord. Eens je begint te praten, is het moeilijker om te stoppen, lokken ze je in een discussie of doe je onbewust al dan niet relevante bekentenissen. Laat ze het maar bekijken, blijf koppig, en geloof niet dat je er goedkoper afkomt door mee te werken, want het is de rechter die daarover beslist.
- Mensen die met vlaggen lopen: hou deze voor de camera’s. Niemand is er mee gediend met zijn gezicht in de media te verschijnen. Dit kan ook los van de betoging tegen je gebruikt worden. Stel je picknickt op een veld genetisch gemanipuleerde granen, laat je rustig fotograferen want je doet toch niks verkeerd, maar enkele dagen later wordt het veld ‘s nachts vernield. Bij wie denk je dat ze eerst gaan komen kijken? Als ze wanhopig zijn, is elke sympathisant een verdachte, is elke scheet een bekentenis.
- Als je op een betoging komt, informeer jezelf, wees alert, lees vooraf over de weinige rechten die je nog hebt, lees en leer van gebruikte tactieken. Hoe een oogje open voor juridische trainingen, zoals die soms georganiseerd worden door lokale en nationale actiegroepen. Er was wel degelijk een arrestantennummer voorzien om juridische problemen op te volgen die uit de kraakbetoging zouden voortkomen. Mensen die hierover nog iets horen, contacteer de krakers via sociaalcentrum@hotmail.com - solidariteit is meer dan een woord!! We aten elkaar niet in de steek.
- Volg en vertrouw nooit zomaar blindelings iemand die er uitziet als een activist. Op 22 juni was de megafon kapot, en enkele undercover-flikken probeerden chaos te creëren door zelf te roepen waarheen de betoging moest gaan.
- Jullie vragen om op de hoogte te blijven via mail worden geapprecieerd, maar begrijp dat het niet onze geliefkoosde werkwijze is om even over acties te gaan praten op het net. Je kan ook in een kleine groep solidariteitsacties ondernemen.

PvdA/groen-oproep

Tenslotte wil ik even kort reageren op de pvda en groen, die meenden het probleem van het politiegeweld op te lossen met een petitie, een verenigd platform en wat nog meer. Zij brachten een brief naar het kraakpand met als thema ‘een vuist maken tegen politiegeweld’. Zolang het politiekorps een bastion is van vlaams-belangstimmers en ander fout volk, moeten groen, pvda noch wij de minste verandering

verwachten. Het verschil is dat wij hoegenaamd geen verandering verwachten. Politiegeweld is een onvermijdelijke realiteit, gezien hun taak en onze visie. Op de betoging van 22 juni was de politie nerveus, maar niet gewelddadiger dan normaal. Groen maakte in of buiten de regering geen vuist tegen de uitwijzingen van mensen zonder papieren die op nazistische wijze uit hun huizen worden gehaald vvoor deportatie (ook nu, terwijl je dit leest), om maart één voorbeeld te noemen. De pvda verdedigt regimes als dat van mao, sadam hoessein, china, milosevic en stalin (of lenin, like we care). Gebruikte de kgb dan geen politiegeweld? Zijn er geen gevangnissen op cuba? We gaan hier niet discussiëren over staatsstructuren, we moeten er namelijk niet van weten. Daarenboven is al die praat over ‘een vuist maken’ en ‘samen staan we sterk’ pure demagogie en show: als wij een vuist maken tegen fascistten (al dan niet letterlijk), is de pvda of haar ordedienst er meestal als eerste bij om de andere richting uit te wandelen, te spreken van een overwinning terwijl ze niet meer dan een holle wandeling gemaakt hebben. Als we ons daarna moeten verdedigen tegen het geweld van de ordebewarende smurfen, worden we door klein(zerig)-links aangevallen als contraproductief. Omdat we de publieke opinie (30% CD&Vkwzels, 22% geldgeile liberalen, 22% neonazi-stemmers, 6% alternatief rechts,

en nog wat fopsocialisten) niet meer achter ons zouden hebben. Wen er maar aan, want wij denken niet dat de recente wetsvoorstellen over politiebevoegdheden met een petitie van een stel zieligaards gaan veranderen. Jullie krediet is al lang verspeeld.

Tot slot

We hebben de wereld niet veranderd op 22 juni, dat lag ook niet in de verwachtingen, maar de massale opkomst van mensen ondanks de intimidatie heeft ons veel deugd gedaan. Dat de huldiging van de marktrock-organisatoren op het stadhuis vanwege de betoging voor onbepaalde tijd werd uitgesteld, was ook meegenomen. Op het verdere verloop zijn we weinig trots, maar het heeft hopelijk ook enkele leerkansen opgeleverd. We kunnen meer dan betogen, we kunnen protesteren en ons verzetten.

Contacteer ons gerust voor activiteiten via sociaalcentrum@hotmail.com (het gaat hier over open activiteiten), of check de kalender via alternatieve media als *squatupdates*, of kom eens op bezoek. Maar vergeef ons onze voorzichtigheid...

Eén van de krakers

De zwijgende meerderheid heeft weinig te zeggen

Schepen van huisvesting J. Brepoels antwoordt

Na de ontruiming van het Leuvense kraakpand Villa Skwattus Dei trokken we bij De Nar onze stoutste schoenen aan en besloten we ‘schepen van wonen’ Jaak Brepoels om tekst en uitleg te gaan vragen.

De schepen wou ons liever niet op kantoor ontvangen. Al snel bleek dat hij —ondanks een eerdere toezegging— liever helemaal afzag van een gesprek met ons.

“Ik gaf reeds een wederwoord aan de mensen van Leuven-Centraal⁽¹⁾, dat moet volstaan lijkt mij. Een vorig onderhoud met mensen uit de anarchistische scène werd mij niet in dank afgenomen.”

“Klopt het dat u later ging beweren dat dit onderhoud een vervalsing was? Werd u onder druk gezet om één en ander te ontkennen? (*met ingehouden lach*) Heeft men problemen met uw dissidente stem?”, waren de vragen die meteen bij ons opkwamen.

“Binnen het stadsbestuur wordt er collegiaal samengewerkt. Verder heb ik geen commentaar. De discussie is gesloten.”, klonk het voor de hoorn definitief ingehaakt werd.

Na de zoveelste vruchteloze poging om de schepen alsnog een aantal vragen te stellen, besloten we maar eens te gaan kijken op de website van Leuven-Centraal. Het antwoord van de schepen telde nauwelijks enkele regels:

“Zoals uit het verleden blijkt, laten we de krakers redelijk ongemoeid. Ook als het gaat om eigendommen van stad of AGSL. Niet uit principe, maar om zuiver pragmatische redenen. Wel

wordt om de belangen van de stad als eigenaar te vrijwaren telkens een verklaring van niet akkoord met de ingebruikname aan betrokkenen bezorgd. Het stadsbestuur speelt bijgevolg ook geen enkele rol in de ontruiming van kraakpanden. Alleen moet de burgemeester als hoofd van de politie optreden als de veiligheid en de gezondheid van de bewoners in gedrang komen of wanneer de eigenaar via de bevoegde rechtbanken een ontruimingsbevel heeft bekomen. Als krakers het pand niet vrijwillig verlaten, treedt de politie op om een rechterlijk vonnis uit te voeren.”, tot zover de schepen.

De aanvoerder van de vroegere interne oppositie⁽²⁾ bleek plots nogal kort van stof te zijn en zijn vroegere idealen⁽³⁾ te hebben geruild voor wat plat formalisme (angstvallig hechten aan de uiterlijke vorm).

Maar juist is juist, dus deden we ons huiswerk nog eens netjes over. We telden, en telden nog eens, maar de uitkomst bleef gelijk. Eerst de VEL-site, dan de Brouwerstraat, vervolgens het Sint-Pietersziekenhuis, de Servatiusstraat en de Open Poort, in maar liefst 5 (vijf!) ontruimingten had de huidige meerderheid van socialistten en christen-democraten het voortouw genomen.⁽⁴⁾ Dan tellen we nog niet de talrijke ontruimingten die in alle stilte gebeurden of hadden moeten gebeuren.⁽⁵⁾ Dertien jaren schepenambt doen het menselijk geheugen duidelijk geen goed.

Kort antwoord graag

Goed als we zijn, besloten we dan maar ’s morgens vroeg te gaan postvatten in de buurt van zijn domicilie in de Constantin Meunierstraat. Zo konden we hem meteen wat vragen voor de voeten werpen.

De Nar: Goeie morgen meneer Brepoels. (*grijns*) Weet u nog wie het bevel gaf om de VEL-site te laten ontruimen?

Brepoels: Maar enfin, dat gebouw zat vol asbest.

De Nar: Klopt het dat het gebouw voor de kraak vrij gemakkelijk toegankelijk was voor kinderen?

Brepoels: De toegang was verboden.

De Nar: Ook voor de werknemersters van de technische dienst die daar nog jarenlang hebben gewerkt, en dit na de publicatie van het asbestrapport?

(*de man gaat steeds sneller wandelen en zwijgt als vermoord*)

De Nar: Voor zo ver wij het begrepen hebben waren de krakersters de eersten die met de buurt gingen communiceren over de massale bodemverontreiniging en de aanwezigheid van aftakelend asbest. Een ander dossier dan maar... Wie gaf het bevel om de Brouwerstraat te ontruimen?

Brepoels: Ik wens geen verdere commentaar te geven.

De Nar: En voor de ziekenhuisvleugel die intussen nog steeds leegstaat?

Brepoels: Dat was eigendom van het OCMW en de universiteit.

De Nar: Het OCMW startte een kortgeding. Weet u nog wie de meerderheid toen had binnen het OCMW? (*nvdr. de SP/SPa en de CVP/CD&V*)

Brepoels: Kijk eens hier, nu is het welletjes geweest. Indien jullie mij nu nog langer lastigvalt, zal ik mij verplicht voelen een klacht in te dienen.

De Nar: U hoeft zich tot niks verplicht te voelen. Kunt u misschien nog even iets zeggen over de ontruiming van Villa Skwattus Dei?

Brepoels: Neen!

De Nar: En over de sociale verdringing en de explosie van de prijzen op de woningmarkt onder uw beleid?

Brepoels: Neen! Als u nu niet stopt dan horen jullie nog van mij!

De Nar: Graag want hier gaan we niet veel mee kunnen aanvangen. Is het goed dat we intussen teruggrijpen naar uw interview met Spinosj?

Stilte! Een instemmende stilte, zo leek ons... en met het flikkenkot in zicht maken we dat wegkomen.

De clash

Bij gebrek aan beter gingen we dus op zoek naar het interview dat Spinosj zo'n zeven jaar geleden met de schepen had. Hetgeen volgt is een bewerking van het interview dat verscheen in Spinosj n° 2 (ijzersterke verhalen van 't Anarchistisch Leuvens Front, augustus 2000). De medewerkersters van Spinosj gaven de krakersters van het Sociaal Centrum / Autonoom Jongerencentrum (SC/AJC) nog in datzelfde nummer de mogelijkheid om reageren op de uitlatingen van de schepen. Wij hebben de meest relevante passages uit het interview thematisch gebundeld, deden hetzelfde met de passages uit het wederwoord van het SC/AJC en geven waar nodig (en mogelijk) een stukje actuele commentaar.

Jeugdbeleid

Brepoels: (Ik) denk dat we met de jeugddienst van de stad een hele resem van culturele initiatieven ontplooiën, gaande van het meer klassieke werk, tot optredens die de jongeren van tegenwoordig best liggen. (...) Wat het ter ziele gaan van het jeugdhuis Clockwork betreft, dient toch gezegd dat wanbeheer der jongeren zelf daar ook niet vreemd aan is, hé?

SC/AJC: Onder de huidige SP/CVP-meerderheid is elk jeugdhuis in de binnenstad gesloten. Stuk voor stuk wanbeleid? Bon, sinds SP-schepen van jeugdbeleid en Tobback-poulaine K. Giroflée uit haar winterslaap werd geschud door de kraak van vier leegstaande panden van de stad in de Brouwersstraat, is er veel veranderd. „Ze zijn nooit met me komen praten“ merkte ze, wat beteuterd op en vervolgde ze, niet vies van enig ouderwets socialistisch paternalisme: „Er zijn toch de speelpleinen, de scouts en de chiro.“ Ah ja, slaap gerust verder. De jeugddienst heeft veel weg van een promobureau voor het prestigebeleid van de schepen, vleugel F is elke avond op tijd gesloten en voor een jeugdhuis zorgen we al een tijdje zelf.

De Nar: De SP/CVP-meerderheid heet tegenwoordig SPa/CD&V-meerderheid; tot zover de noemenswaardige veranderingen. Het versmachtend paternalisme van de socialisten en de betuttelingen van de katholieken maakt zowat elk onafhankelijk initiatief onmogelijk. Niets laat vermoeden dat dit de komende vijf jaar anders zal zijn, wel integendeel...

Marktrock

Brepoels: Het blijft het goedkoopste festival in Vlaanderen en de 60 frankskes die er gevraagd worden voor een pint lijken mij niet meteen een struikelblok. Ik constateer dat die jongeren wel centen veil hebben voor heel wat andere duurdere festivals (...).

SC/AJC: Naar jaarlijkse gewoonte wordt rond 15 augustus het dagelijkse beheer van de stad overgelaten aan de vzw Marktrock. Recht op vrije meningsuiting wordt aan banden gelegd; elk ludiek protest wordt manu militari de kop ingedrukt. Het woord is dan aan de platte consumptie. Het bijna-gratis-festival kost je intussen al 300 frank en de kleine middenstander wordt verplicht z'n prijzen in de hoogte aan te passen. Zestig frank voor een pint. Marx draait zich alweer om in z'n graf.

De Nar: De vzw Marktrock werd eerder dit jaar ontbonden. Ondanks de stijgende toegangsprijzen keek men tegen een steeds groter verlies aan. De gratis randpodia zijn geschrapt en er komt een tweede betalend podium bij. Wie gedurende de drie dagen iets van beide wilt meepikken mag al gauw 95 plEuro afdoeken...

Huisvesting

Brepoels: Laat me toch opmerken dat er onder mijn beleid vooreerst een serieuze leegstandsbeslating kwam, het belangrijkste instrument waarmee wij, met vrij groot succes de leegstand bestrijden. Speculatieve leegstand is hierdoor praktisch onmogelijk gemaakt. Onlangs nog werd ons registratiebeleid inzake leegstand (...) gelouterd. De meeste leegstaande gebouwen wachten op renovatie. We hebben ook hoge kwaliteitsvereisten, want iedereen heeft niet alleen recht op een woning, maar vooral op een degelijke woning (...).

(Ik) wil dat die woningen betaalbaar zijn voor de jonge gezinnen die onze stad ontvluchten. Daarom hebben we grote huisvestingsmaatschappijen nodig, die door het aanbieden van goedkopere woningen de prijzen op de privémarkt drukken. Dat is real-politiek. (...) Wil je misschien teruggaan naar het verouderde concept van de getto's, waarin de armere bevolkingsgroepen worden samengetroefd in kleine veel te dichtbevolkte kamertjes en appartementsgebouwen zonder enige ontspanningsmogelijkheid? Oorden van criminaliteit, waar drugsdealers en bendes koning zijn. Jullie kennen toch allemaal het voorbeeld van de banlieus rond Franse steden als Rijsel.

SC/AJC: We zijn niet echt onder de indruk van Brepoels pleidooi voor een marktconforme aanpak van de leegstand. We constateren immers dat het zesjarige bewind van radicaal Brepoels de leegstand niet echt veel kwaad heeft gedaan, daar we nog altijd geen moeite hebben nieuwe panden te kraken. Meer nog, het merendeel van de gekraakte panden waar de schepen zijn politie ons liet uitzetten om dringende redenen, blijft naderhand verdacht onaangeroerd en zeer leeg.

De 1200 of meer families die op de wachtlijst voor een sociale woning staan, hebben alleszins niet zoveel gezien van de leegstandsbelasting en de andere fundamentele verworvenheden waar schepen Brepoels zo prat op gaat. Geduld moeten ze hebben? Wel, het concept van een sociale woonwijk in het hoofd van Brepoels laat allicht vermoeden dat het wachten op Godot wordt. Onder het mom van integratie en getovorming mikt de man immers vooral op het steeds kleinere bovensegment van de lagere sociale klassen én op de gegoede middenklasse, waartoe deze mensen nu eenmaal niet behoren. In plaats van steeds opnieuw te beginnen over herverdeling tussen rijkere en armere groepen in de maatschappij, zou de man zich beter eens gaan afvragen waarom er rijken en armen zijn. Dat is niet de natuur, noch de wil van god, maar het gevolg van de vrije markt waarnaar hij zich zo per se wil krommen.

Maar het is erger dan dat. Het halsstarrige pleidooi voor een reformistische marktpolitiek, dat begint toch verdacht te lijken op het veiligstellen van het eigenbelang van één welbepaalde speler op de markt, namelijk de bewindvoerders van de stad. Misschien daarom dat het prikt als wij autonoom en zelf het woonrecht, het recht op groen, en het recht op ontplooiing opeisen door de lege ruimten te bezetten. Want als we zo de private eigendom, de wortel van de speculatieve leegstandskwaal aanpakken, dan geven we daarmee meteen een stevige trap onder de kont van deze stadseigenaars. Vooral toen hun eigenste Sint-Pietersziekenhuis werd gekraakt, moest het binnen de kortste keren weer ontruimd, want voor deze leegstand hadden deze neokapitalisten nu net een uitzondering op hun roemruchte belasting bedacht, een sociaal-democratische uitzondering allicht. De registratie van 'verwaarloosde en verkrotte' gebouwen loopt overigens eindeloos achter op de feiten. In de voorbije twee jaar kraakten we meerdere prachtige panden die – op één enkele uitzondering na – aan het nauwlettende oog van de schepen Brepoels en burgervader Tobback ontsnapten.

De Nar: Prestigeprojecten worden gepland, gebouwd en genomineerd. De Leuvense woningmarkt wordt voor steeds meer mensen ontoegankelijk. Tonnen overheidsmiddelen worden besteed om jonge (gegoede!) tweeverdieners aan te trekken, terwijl armeren tegen hoog tempo de stad uitgedreven worden.

Huisvesting

Brepoels: Onze strijd is eenzelfde strijd, tegen de nietsontziende huisjesmelkers die grof geld verdienen op de rug van de maatschappelijk zwakkere. (...) We leven in een rechtstaat. En

het werkvolk heeft hard gevochten voor de verworven sociale rechten. Ik verdedig al die verworvenheden van onze welvaartstaat met hart en ziel. De gemoederen zijn duidelijk niet rijp voor nieuwe radicale sociale eisen. Als jullie nu met een paar onbezonnen acties al die verworvenheden op de helling zetten, dan pas ik. (...) Je moet roeien met de riemen die je hebt. En ik vind dat we toch heel wat verwezenlijkt hebben op die zes jaar. Dat is niet altijd het ideaal. Politiek is toegevingen doen. Maar we wandelen in de goede richting. (...) Daar de revolutie niet voor morgen is kan je er beter voor zorgen het vandaag zo goed mogelijk te doen. Op zich is dat een louter strategische keuze. (...) Het experiment waarmee we met enkele radicalere socialisten erin geslaagd zijn door te dringen tot de top van de partij en het huidige stadsbeleid, evalueer ik daarom als positief. Als het van mij afhangt gaan we op de ingeslagen weg verder, de komende zes jaar.

SC/AJC: We gaan nogmaals proberen vriendelijk te blijven, maar nu is het echt wel welletjes geweest met de halfslachtige recuperatiebewegingen. Onze strijd zal pas gestreden zijn als elke huisjesmelker, elke kapitalist en elke zelfverklaarde socialist van z'n sokkel gevallen is. Honderd jaar socialisme, dat is net zoveel jaren verraad aan het proletariaat en gatlikkerij van de bourgeoisie. Alle grote helden die ooit de sociaal-democratie gingen revolutioneren, zijn uiteindelijk geëindigd achter de bureaus van statige stadhuizen waar ze een zoute pap menen te kunnen bereiden. Terwijl de voorgeschotelde pap van de huidige meerderheid inzake sociaal beleid, jeugd en huisvesting voor diegene die willens nillens moet slikken steeds bitterder gaat smaken, lijkt het beloofde zout van de interne oppositie bij de Leuvense SP (Brepoels en zijn vrienden van 'zout in de pap') veel weg te hebben van een zoethoudertje zonder vervaldatum. We twijfelen er niet aan dat kameraad Brepoels nog ergens een rode vlag op z'n zolder liggen heeft. Maar of hij die nog onder de kilo's stof uitkrijgt, is een andere zaak.

De Nar: Zonder commentaar.

Joris Vanzeveren, Jack Pissers

(1) www.leuvencentraal.org

(2) *Jaak Brepoels partijpolitieke carrière bij de Socialistische Progressieve Eenheidslijst (SPE), een samenspel van socialisten, trotskisten, communisten en onafhankelijken. Een poging van Tobback om klein-links in Leuven begin jaren '80 te versmachten. Iets wat hem aardig gelukt is. Brepoels had toen nogal wat kritiek op het verraad van de SP (voorganger van de SP-a) en had deze enkele jaren voordien als ook te boek gesteld in het tweedelige naslagwerk "Wat zoudt gij zonder 't werkvolk zijn?". Hij zou de SP van binnenuit gaan radicaliseren. In 1994 voerde hij nog samen met een aantal andere "dissidente" stemmen apart campagne onder de veelzeggende slogan "zout in de pap". Intussen werd het boek herdrukt in een gekuiste versie, werd jakie verkozen en mocht hij schepen worden. Behalve voor de financieel zwakkeren blijkt het zout intussen bijzonder zoet te smaken. Tobback lust er wel pap van en jakie is aan zijn derde termijn als schepen begonnen; mooi in het zog lowieke...*

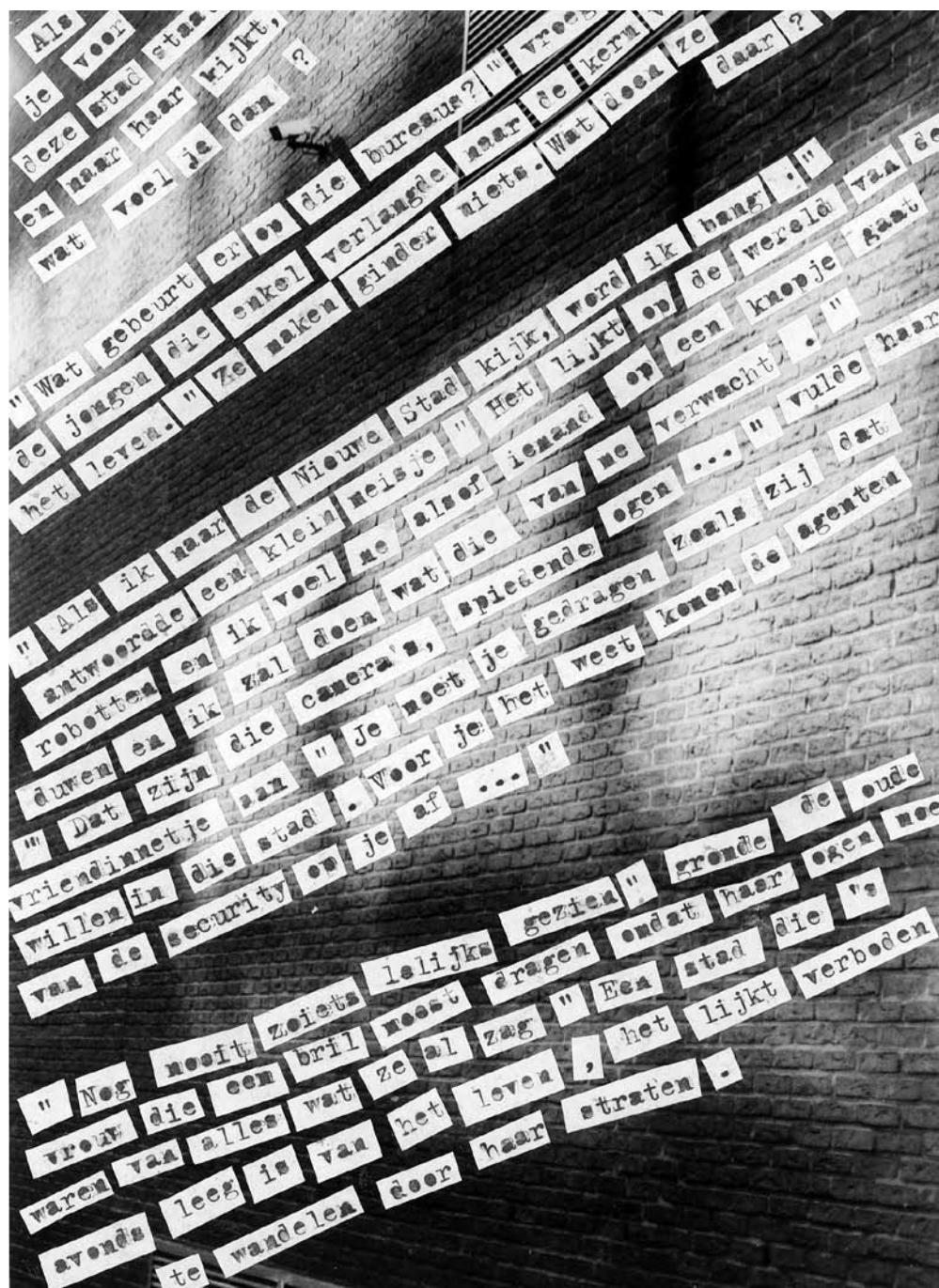
(3) *Meermaals verklaarde Brepoels dezelfde bekommernissen inzake huisvesting te delen als de krakersters. (zie ook verder in het interview)*

(4) *Een chronologie van de recente Leuvense kraakgeschiedenis vind je in "Leve het Sociaal Centrum" op pagina 1.*

(5) *Eind 1999 dreigden tientallen mensen die in een precarie woonsituatie zaten putje winter op straat gezet te worden. Zonder toedoen van een aantal bewonersters, het Kollektief Tegen Uitwijzingen (dat toen eveneens zeer actief was) en de krakersters was dit wellicht in alle stilte verlopen. De ontruiming kon uiteindelijk enkel vertraagd worden, maar het stadsbestuur zat duidelijk veeleer met de onverwachte publiciteit en het verzet. Het gebouw -dat tegenover het gerechtsgebouw staat (hoek van de Vaartstraat)- is intussen opgesmukt en huisvest nu nog enkel nette studenten.*

Aan de rand van de oude wijk werd de
bouw van de blinkend nieuwe stad
voltooid. Haar afwerking vond plaats en
computers inclusief bedienden werden
afgeleverd aan het bureaudomein.

Op gespannen voet met de samenleving

Een terugblik op de anarchistische kringen in het Parijs van de vroege 20ste eeuw

De kapstok van de geschiedenis

In de bedsprei van de negentiende eeuw zagen zowat alle revolutionaire ideologieën het levenslicht. Het ideeëngoed dat hele bevolkingsgroepen en klassen reeds eeuwenlang tegen de opkomende staat en haar winsteconomie deed strijden, werd in deze eeuw opnieuw “uitgevoonden”, te boek gesteld en dus ‘wetenschappelijk’ en modern gemaakt. Het maatschappelijke conflict tussen onteigende armen en machtige rijken vond haar weerslag in tientallen evangelies, die doorgaans door “gevallen engelen” geschreven werden⁽¹⁾. Zij stelden, uit gewetenswroeging, hun intellectuele capaciteiten ten dienste van de onteigenden en kondigden de grote afrekening tussen goed en kwaad aan: binnen zeer korte termijn zou de grote omwenteling plaatsvinden en wel als een apocalyps, die de mensheid in het rijk van de overvloed zou binnenvoeren. Maar die eindtijd liet eindeloos op zich wachten en de vele revoluties die de 19e eeuw rijk was, werden stuk voor stuk verraden en in bloed gesmoord.

De vele wraaknemingen op de revolutionaire beweging leidden vooral naar het einde van de negentiende eeuw tot een “anarchisme van de daad” dat gezags- en hoogwaardigheidsbekleders een explosief koekje van eigen deeg gaf. Tegelijkertijd klonk hierbij op de achtergrond ook vaak de stille hoop door dat de aanslagen een voorzet zouden zijn voor de volksoptstand.

En de onteigenden reageerden inderdaad enthousiast op de angst van de gehate burgerij. Maar hun enthousiasme beperkte zich tot het applaus van toeschouwers: ze betraden niet zélf het podium om daar voorgoed het doek te doen vallen. Bovendien werd het lijk van de ene tiran vervangen door de tirannie van een volgende die nog wraakzuchtiger om zich heen sloeg.

Onder het gewicht van deze omstandigheden werd de individuele aanslag vaak heviger veroordeeld dan het voorafgaande en daarop volgende staatsgeweld. Maar niet iedereen verviel in deze stompzinnige logica. Een dynamische en wijdverspreide beweging nam een meer genuanceerde positie in. Zij verdedigde de waarde van de individuele revolte voorbij het martelaarschap van de “propaganda van de daad”

en ontwikkelde rond die positie een inspirerende praktijk.

Parijs rond de eeuwwisseling: dagelijkse revolte en causeries populaires

Een belangrijk zwaartepunt van deze beweging was het Parijs van de vroege 20ste eeuw. Op een willekeurige dag kon men daar in het woelige stadscentrum opmerkelijke taferelen bijwonen.

Zo klimt er plots een imposant figuur uit de menigte op en laat zijn stem erover heen klinken. In treffende bewoordingen spreekt hij de omstandigheden uit waarin de toeschouwers dag in dag uit leven, hun dagelijkse ellende en hun onderdrukking.

De toeschouwers roepen hem instemmend toe. Een vreemd, wat verwilderd personage met krukken, waarmee hij als stok achter de deur zijn betoog kracht bijzet, maar hij slaat nagels met koppen. Dan plots slaat de toon om werpt de spreker de menigte verwijten toe. Hij heeft hatelijk gesproken over de machthebbers en hun waakhonden, maar met eenzelfde hatelijkheid richt hij nu het woord tot hen: zij tolereren hun dagelijkse ellende tot ze er bij neervallen; zij verbergen zich achter de onderdrukker om hun eigen onderdrukking te kunnen aanvaarden; zij zijn de kudde die de herder zijn staf verwijt en hem vervolgens de hielen likt! De menigte verstomt en begint zich vervolgens tegen de spreker te keren. Na de instemmende toejuichingen vliegen nu de stukken rot fruit hem om de oren. Een enkele toeschouwer grinnikt terwijl hij toeziet hoe weinig waarheid de menigte kan verdragen. Op datzelfde ogenblik wordt de spreker van zijn geïmproviseerde spreekgestoelte gesleurd. De flikken in burger die dag en nacht zijn wandel volgen, hebben versterking ingeroepen en proberen hem in te rekenen, maar hij wordt afgeschermd door een groep kameraden terwijl hij woest uithaalt naar zijn belagers. Het volgende moment heeft de groep zich teruggetrokken in één van de vele steegjes en blijven de agenten verweesd achter. Eén van hen stelpt zijn bloed-neus.⁽²⁾

Dergelijke scenario's deden zich wel vaker voor: op marktplaatsen, tijdens vakbondsbijeenkomsten of kerkdiensten. Kleine, maar hechte groepen van anarchisten zaktten naar dergelijke gelegenheden af om er de kuddementaliteit aan te kaarten en de toeschouwers op te roepen om de revolte ter hand te nemen en eigen te maken, ongeacht wat de kudde deed. Ze leefden vaak in woongemeenschappen in de buitenwijken van Parijs. Daar ontwikkelden ze hun, voor die tijd heel eigen levensstijl: ze zwoeren elke vorm van verslaving af, volgden een veganistisch dieet en deden dagelijks intensieve lichaams oefeningen. Maar nooit lieten ze de samenleving met rust en met een niet aflatend enthousiasme maakten ze van de ordeverstoring een levensstijl; een manier om hier en nu de vrijheid na te jagen.

Maar hun praktijk bestond uit meer dan enkel keet schoppen. Parallel met de “Universités

Populaires” richtten ze discussiegroepen op die minder betuttelend waren. Enkele dagen per week kwamen deze groepen samen in een kelder in het centrum van Parijs. Vele tientallen mensen kwamen de discussies bijwonen en de populariteit van de “causeries” nam in snelt tempo toe. Vaak zat de kelder afgeladen vol en stonden de toehoorders tot buiten. Met de regelmaat van de klok kwam het tot opstootjes met de ordehandhavers die wanhopig probeerden om de bijeenkomsten te onderbreken. Al snel telde Parijs verschillende van deze talrijk bijgewoonde discussiegroepen en in verschillende andere steden vond dit voorbeeld navolging. Het grote succes liet de groepen in Parijs toe een huis te kopen en er een zelfstandige drukkerij op te richten: *l'Anarchie* werd de spreekbuis van een netwerk van discussiegroepen waarin zowel tegen de meesters als tegen de slavenmentaliteit geageerd werd.

Anarchisme is het vermogen tot vrijheid

Om de dynamiek en de kracht van deze beweging ten volle te vatten, moeten we even stilstaan bij haar basisfilosofie.

In tegenstelling tot zowat alle grote ideologieën, waaronder ook het anarchisme als blauwdruk-ideologie, namen de vrije milieus uit de vroege 20ste eeuw niet de arbeidersklasse als instrument tot bevrijding. Ze weigerden het individu te herleiden tot één enkele eigenschap (arbeider), maar riepen het op om die opgelegde eigenschap te verwerpen en zichzelf ten volle te realiseren als individu. Er is geen abstracte zaak (dé vrijheid) die boven en buiten het individu bestaat. Er is het individu dat het geluk nastreeft enervaart dat hij/zij een belangrijke voorwaarde tot dat geluk, de vrijheid, ontbeert.

Vanuit de ervaring van dit gebrek verzamelt het individu al de middelen die nodig zijn om de obstakels op de weg naar vrijheid uit de weg te ruimen. Deze middelen zijn uiteindelijk machtsmiddelen: kennis, de vereniging met anderen, geld, de revolte, de revolutie... Hieruit blijkt al dat de vrijheid niet absoluut is; we hebben immers haar ontkenning, de autoriteit, nodig om haar te bereiken. Wie een verslaving wil overwinnen moet een daad van autoriteit stellen tegenover zichzelf om dat te doen, om zichzelf van de verslaving te bevrijden. Wie vrij wil zijn van gedwongen arbeid moet de voorwaarden tot die vrijheid verwerven door middel van macht (bvb. het uitbouwen van een machtsverhouding ten aanzien van een huisbaas die huur vraagt).

Het anarchisme is in deze opvatting niet de blauwdruk voor een te realiseren ideaal, maar de beweging naar de vrijheid en de individuele ontwikkeling toe.

"DE ANARCHIST GRIJPT IN. HIJ VRAAGT NIET OM DE VRIJHEID ALS OM EEN GOED DAT MEN HEM ONTNOMEN HEEFT, MAAR ALS IETS DAT MEN HEM VERHINDERT TE BEREIKEN. HIJ AANSCHOUWT DE HUIDIGE SAMENLEVING EN STELT VAST DAT ZE EEN SLECHT INSTRUMENT, EEN SLECHT MIDDEL IS OM DE INDIVIDUEN TOT HUN VOLLEDIGE ONTWIKKELING TE BRENGEN."

Die ontwikkeling heeft haar natuurlijke grens want de vrijheid kan niet bereikt worden dankzij de slavernij van andere individuen zonder

zelf aangetast te raken: de autoriteit besmet en beknot zowel degene die ze bezit als degene die ze ondergaat.

"IK BEKLAAG ME OVER JE, O KONING, MEER SLAAAF DAN DE SLAVEN. ALS EEN GEZICHT JE TOELACHT, ZAL JE NOOIT WETEN OF DAT EEN UITING VAN VRIENDSCHAPPELIJKE VREUGDE OF EEN TEKEN VAN LAAGHARTIGE HOFMAKERIJ IS. ALS EEN STEM ZICH BEKLAAGT, ZAL JE NOOIT WETEN OF HET OM EEN WERKELIJKE KLACHT GAAT, DIE OM JE SYMPATHIE VRAAGT, OF OM IEMAND DIE OP JE GELD UIT IS. HOOR JE ME? JE ZAL NOOIT DE VREUGDE KENNEN VAN EEN WAARACHTIG GEVOEL."

De vrije ontwikkeling van het individu hangt met andere woorden af van de ontwikkelingsvrijheid van anderen, van het vermogen en de middelen die anderen ter beschikking hebben om de vrijheid te verwerven. De liberale ‘vrijheid’ wordt begrensd door de vrijheid van anderen. De werkelijke individuele vrijheid bereikt gelijktijdig de vrijheid van anderen. Deze vrije associatie van individuen, deze vereniging die de vrije ontwikkeling van het individu als basis én einddoel voorop stelt, wordt het communisme genoemd.

...en vandaag?

We kijken niet terug uit nostalgie. Op verschillende vlakken kunnen we iets opsteken van deze honderd jaar oude ruziestokers.

Ook wij dragen nog de restanten van het religieuze denken met ons mee: we zien onszelf als boodschappers van te realiseren idealen, die we als een last met ons meedragen. We geloven in de vrijheid, maar ondanks onszelf, niet als een te verwerven eigenschap waar we in de eerste plaats zelf baat bij hebben. We stellen onze zoektocht naar vrijheid nog steeds uit (na de carrière, na de werkuren) en besteden onze eigen revolte nog steeds uit aan anderen (een groep, een klasse, een vakbond). We lijken wel gegijzeld door een liberale opvatting van individuele vrijheid. Maar we geloven in onze gijzelnemers. De onvrijheid bevindt zich altijd aan de overkant. En wij, die de vrijheid reeds bezitten, offeren ons op, stellen onze vrijheid in de waagschaal, om die overkant te verlichten. En achter deze werktuiglijke activiteit, achter dit beroepsactivisme, gaat de armoede van onze individualiteit en ons gebrek aan vrijheid schuil. Terwijl we met de nodige levenslust de boel op stelten zouden kunnen zetten. Morgen kan je opstaan, weigeren je ticket te betalen, je baas uitschelden en een bijzonder concreet gevoel van vrijheid ervaren wanneer hij je ontslaat. Dat is slechts het begin van iets...

1) Bakoenin was een telg uit een adellijke Russische familie; Kropotkin was een Russische prins; Karl Marx kwam uit een uitgesproken burgerlijke familie...om maar enkele voorbeelden te noemen. Het tribunaal van de geschiedenis zou dit enthousiasme onder een berg van moralistische veroordelingen begraven.

2) Het personage dat hier geschetst wordt, is geïnspireerd op Albert Libertad, een van de oprichters en de voornaamste gangmaker van zowel de ‘causeries populaires’ als het blad *T'anarchie*. Tekstfragmenten van de hand van Albert Libertad, *Le culte de la charogne*, Agone 2006.

Obsessie

(vrij naar Albert Libertad, 1898)

Durand, die met een glimlach om de lippen zijn verblijf verliet, kwam even op zijn stappen terug om een kleine affiche te lezen:

TERWIJL WIJ OP STRAAT CREPEREN,
LEVEN DE BOURGEOIS IN PALEIZEN.
DOOD AAN DE BOURGEOIS!
LANG LEVE DE ANARCHIE!

Daarop gniffelde hij even en riep tot de conciërge : “Verwijdert u de dwaasheden die op de deur geplakt werden.” En zijn berustende glimlach keerde terug toen hij twee agenten op ronde opmerkte. Maar hij stopte op hetzelfde ogenblik als hen: rode pamfletten staken scherp af tegen de helwitte muur:

DE FLIKKEN ZIJN DE BULLDOGS VAN DE BOURGEOIS
DOOD AAN DE FLIKKEN!
LANG LEVE DE ANARCHIE!

De flikken begonnen de posters er met hun nagels af te krabben en Durand ging er bezorgd vandoor. Op de hoek van de straat hoorde hij het geluid van toeters en slagwerk en in de verte verschenen twee bataljons. Hij voelde zich beschermd en nam opgelucht adem. Terwijl de troep aan hem voorbij trok, bemerkte hij plots, op dat eigenste ogenblik, als een vlucht vlinders, honderden vierkante papiervellen. Onverschillig las hij:

HET LEGER IS EEN SCHOOL VOOR MISDAAD.
LEVE DE ANARCHIE!

Sommige vellen kwamen op de soldaten terecht, andere bedekten hen; zijn obsessie nam hem weer in haar greep, hij voelde zich verpletterd door die lichte vlinders. Toen hij zich in zijn stamkroeg neerzette om zijn gebruikelijke pint of aperitief te drinken, lag er op de tafel nog een ander pamflet:

KOMAAAN, VERZUIP JEZELF
OP EEN DAG ZAL DE HAAT KANNIBALEN VAN ONS MAKEN.
LEVE DE ANARCHIE!

Wederom grinnikte hij, maar deze keer nam hij geen extra porties. Hij richtte zich op en haastte zich naar de hoek van straat X, waar de uitbuiters gewoonlijk arbeiders ronselden. Werktuiglijk zocht hij naar zijn reclameposter, maar ze was overplakt en er stond te lezen:

DE UITBUITER DING OF MACHINE VRAAGT OM JE ZONEN TE ONTEREN,
JE DOCHTERS TE VERKRACHTEN EN JULLIE EN JULLIE VROUWEN UIT TE BUITEN.
WEES OP JULLIE HOEDE, PARIJZENAARS.
LEVE DE ANARCHIE!

Hij schudde het hoofd en begaf zich naar zijn kantoor. Op een bordje stond te lezen: « Durand en Cie, onderneming met een kapitaal van twee miljoen », maar, net eronder zei de ergerlijke kritiek er het hare over:

HET KAPITAAL IS DE VRUCHT VAN GESTOLEN WERK,
OPGESPAARD DOOR NIETSNUTTEN.
LEVE DE ANARCHIE!

Hij trok zich terug, regelde enkele zaken en dacht eraan om, bij wijze van afleiding, zijn minnares te bezoeken. Op zijn weg kocht hij een boeket bloemen om haar aan te bieden. Ze glimlachte toen ze temidden van de bloemen een liefdesbrief dacht te zien: “Schrijft u nu al gedichtjes?” zei ze.

DE PROSTITUTIE IS HET VERZETJE VAN AL TE VEEL BOURGEOIS.
DE ZOON VAN DE ARME MAKEN ZE TOT SLAAF, ZIJN DOCHTER TOT COURTISANE.
LEVE DE ANARCHIE!

Ze wierp hem de bloemen in het gezicht en jaagde hem weg. Beschaamd en moe begaf hij zich huiswaarts. De deur zag er weer uit als voorheen. Toen hij de woonkamer binnenkwam, zei zijn vrouw hem: “Kijk, deze vaas heb ik net gekocht, een koopje.” Hij nam ze aan en bekeek ze van alle kanten. Er viel een papiertje uit:

DE LUXE VAN DE BOURGEOIS WORDT BETAALD MET HET BLOED VAN DE ARME.
LEVE DE ANARCHIE!

Dit “leve de anarchie” en al die wrange klachten tolden rond in zijn hoofd en, die avond, deelde hij het bed niet met zijn vrouw, uit angst om daar, op een discreet en verborgen plekje een pamflet te vinden waarop te lezen stond:

HET HUWELIJK IS WETTELIJKE PROSTITUTIE.
LEVE DE ANARCHIE!

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

Deze berichten zijn zeker geen volledige weergave van alles wat er gebeurt en plaatsvindt. De muren van de gesloten centra en de stille moordmachine van stiekeme deportaties laten maar weinig openbaarheid toe. Deze berichten geven dan ook maar een beperkte weer-gave van wat er zich zoal afspeelt - in de hoop de discussie en actie tegen het moorddadige asielbeleid aan te scherpen. Soms gebeurt het dan ook dat een aantal gebeurtenissen geen verdere opvolging krijgen, en dat ligt meer aan de geslotenheid van het asielbeleid en de asielkampen dan aan onze onzorgvuldigheid...

Aarzel niet om berichten door te geven aan de Nar (contactgegevens op laatste pagina)

- **DONDERDAG 10/05 VOTTEM** - Twee koerdische asielzoekers die opgesloten zitten in het gesloten centrum van Vottem, gaan in hongerstaking. De twee worden in Turkije vervolgd als deserteurs en militanten voor de ‘koerdische zaak’. Als ze naar Turkije zouden gedeporteerd worden, staan hen zware vervolgingen te wachten. Vijftien dagen later zijn ze nog steeds in hongerstaking en hebben ze niemand kunnen bereiken dan de mensen van het CRACPE in Luik die wekelijks aan Vottem gaan betogen.

- **VRIJDAG 11/05** - Dertig brazilianen worden op een reguliere vlucht collectief gedeporteerd naar Sao Paulo, Brazilië.

- **DONDERDAG 17/05** - Een jonge Algerijn, Youssef Titali, wordt dood gevonden in het FEDASIL ‘open’ asielcentrum van Florenne. Drie dagen eerder was hij verdwenen, tot hij –dood- weer opdook in een kamer die niet de zijne was. Volgens de beulen van FEDASIL zou het om een ‘natuurlijke dood’ gaan. Dezelfde dag nog klimt Mounir Nasri, een tunesische asielaanvrager die in het zelfde centrum verblijft, op de het beursgebouw in Brussel. Hij brengt zichzelf enkele messteken toe, om vervolgens door de burgemeester van Brussel Thielemans overtuigd te worden om naar beneden te komen. Hij wordt afgevoerd naar het Brugman ziekenhuis.

- **ZATERDAG 19/05** - UDEP betoogt in Brussel voor de regularisatie van alle sans-papiers, de stopzetting van de deportaties en de afschaffing van de gesloten centra.

- **ZONDAG 03/06** - Mars op het gesloten centrum 127bis van Steenokkerzeel naar aanleiding van de dag voor migratie tijdens de anti-G8 betogingen in Duitsland de 4e juni, en de Europese mobilisatie voor de sluiting van alle gesloten centra.

- **DONDERDAG 07/06** - De Brusselse politie doet in groepjes van 10 à 15 arbitraire identiteitscontroles in de metrostations Yser, Rogier, Botanique en Madou. Hoeveel mensen er meegenomen en gedeporteerd worden is niet bekend.

- **ZATERDAG 09/06** - In het gesloten centrum 127bis van Steenokkerzeel weigeren de opgesloten asielzoekers één van hen te laten vertrekken voor deportatie. Pas na tussenkomst van de anti-rel politie kon de “verwijdering” van de asielzoeker toch nog doorgaan.

- **ZONDAG 17/06** - UDEP betoogt in Brussel opnieuw voor de regularisatie van alle sans-papiers, de stopzetting van de deportaties en de afschaffing van de gesloten centra.

- **WOENSDAG 20/06** - Over het hele land doet de spoorwegpolitie in samenwerking met Securail (de veiligheidsdienst van de groep SNCB) identiteitscontroles. Daarbij worden 20 mensen zonder papieren opgepakt en afgevoerd. De actie zou als bedoeling hebben om het ‘onveiligheidsgevoel’ bij de reizigers en het spoorwegpersoneel te bestrijden.

- **MAANDAG 25/06** - Na een mislukte eerste verwijderingspoging richting Togo de donderdag ervoor, verschijnt Frédéric Dovor –actief lid van UDEP Charleroi- voor de raadkamer in het justitiepaleis van Luik. Hij wordt buiten gesteund door een aantal manifestanten van UDEP en het CRACPE.

- **WOENSDAG 27/06** - UDEP Leuven maakt bekend dat 52 van de 131 sans-papiers die een regularisatie aanvraag gedaan hadden tijdens de hongerstaking in de St-Michiels parochie in juli 2006, een verblijfsvergunning hebben gekregen. 25 mensen namen deel aan de hongerstaking, waarvan negen hongerstakers het 39 dagen hebben uitgehouden. Damodar Prasad Acharya, de woordvoerder van UDEP Leuven, bevestigde dat dit resultaat nooit bereikt zou zijn geweest zonder de hongerstaking.

- **WOENSDAG 27/06** - Een vijftigtal mensen betogen aan het kantoor van de gehate Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voor de regularisatie van de families Cardoso en Ferizaj.

- **ZATERDAG 30/06** - Nadat de beweging voor kinderen zonder papieren een noodnummer (0477/406.219) had ingesteld voor de te verwachten razzia’s bij het ingaan van de schoolvakantie, zijn meteen verschillende mensen opgepakt. Onder hen de equatoriaanse Anna Elisabeth Callamarca Arigoso (actief bij UDEP Brussel) en haar 11-jarige dochter Angelica Cardina Loyan Callamarca, en Lucas Kounakey, actief bij UDEP Charleroi en afkomstig uit Togo. Na een arrest werd het de DVZ verboden om kinderen op te pakken zolang ze op school zitten, maar tijdens de vakantie is de jacht weer open.

- **ZATERDAG 21/07** - Betoging voor het gesloten centrum van Steenokkerzeel 127bis.

- **DINSdag 23/07** - Anna en Angelica moeten verschijnen voor de raadkamer van Brussel die over hun verdere aanhouding zal beslissen. De manifestanten die voor het justitiepaleis verzamelen, zien echter niemand aankomen. De Dienst Vreemdelingenzaken laat weten dat ze ‘vergeten’ was dat moeder en dochter moesten getransporteerd worden.

- **WOENSDAG 24/07** - Er vindt opnieuw een samenkomst plaats voor het justitiepaleis van Brussel ter ondersteuning van Anna en Angelica die moeten verschijnen voor de raadkamer. De raadkamer beslist hun verdere aanhouding.

- **ZONDAG 29/07** - Betoging voor de vrijlating van Anna en Elisabeth in Steenokkerzeel.

- **MAANDAG 30/07** - Anna en Angelica zouden gedeporteerd worden. Aangekomen in Schiphol, wordt de deportatie stopgezet omdat een rechter hun vrijlating beslist heeft. Anna en Angelica worden terug naar België gebracht.

Geen overgave, geen verlamming

Het vervolg...

Laat me gewoon beschrijven wat er gebeurt wanneer de bekleders van de macht wild en toch gericht om je heen beginnen te slaan.

Op een druilerige zondagnamiddag in de lente, te midden van een door torenhoge kantoorgebouwen verneukte wijk, volgepropt met camera's die alle richtingen uit loensen, rond een tafel op één van de voorlopig nog getolereerde, schaars overgebleven vrijplaatsen van de buurt. Maar de ruimte voor de vrijheid is beperkt die dag en het begrip krijgt een sinistere bijklank als je weet dat één van ons dra moet gaan... op weg naar de kerkers van deze staat. We verzinnen nog wat uitvluchten, maar ze kunnen niet op tegen de realiteit die ons dra zal scheiden.

Wie nog maar van verre geroken heeft aan het juridisch dossier op basis waarvan Geert één jaar effectieve gevangenis kreeg, met bevel tot onmiddellijke aanhouding, weet dat het stinkt, uren in de wind. De staatsveiligheid die de politie op voorhand tipt dat Geerts eventuele aanwezigheid voldoende is om hem te arresteren, flikken die uit de bol gaan, een onderzoeksrechter die drie mensen een aanhouding aan hun broek lapt op basis van een schermutseling die in het niets vervalt bij het wekelijks geweld in en rond voetbalstadia, een raadkamer die doorzet en de drie nog veertien dagen cel extra aansmeert. Een rechter die op basis van een overduidelijk in elkaar gestoken dossier (waarom moet het anderhalf jaar duren voor een eerste medisch attest omtrent de geveinsde werkonbekwaamheid van een flik opduikt?) de kans schoon ziet om Geert en zijn vrienden een vette rekening te presenteren.

Neen, het gaat hier niet om één of andere latijns-amerikaanse bananenrepubliek. Het gaat hier niet om een uitwas. Het gaat om één van de basispijlers van deze west-europese democratische staten: de uitschakeling van haar tegenstanders door middel van flikken, gerecht en gevangennissen.

Laat het ons allen een dure – en zoveelste – les zijn. Laat het ons hen voortaan zo moeilijk mogelijk maken om ons te vatten. Laat het een oproep zijn om ons te wreken. Spits je oren en open je ogen voor zij ze sluiten.

Er is geen hiërarchie in de diverse manieren waarop je met Geert solidair kan zijn. De enige basis van onze solidariteit is ons gezamenlijk verzet tegen de staat die ons elke dag probeert op te leggen hoe we samen moeten leven: door te bepalen hoe lang en hoe hard we moeten werken; welke papieren we moeten hebben als toegangsticket; welke politieke ideeën we moeten kiezen; welke DNA-code voldoet of niet aan het ideaal van de nieuwe eugenetische supermens in aanmaak. Als ze één van ons raken, raken ze ons allemaal. We zullen terugslaan.

ABC GENT:
PB 40 (zonder naamsvermelding) 9000 Gent 2
abc_gent@yahoo.com -- http://www.geocities.com/abc_gent/
 rek. 001-3364945-91

ABC ANTWERPEN:
post (zonder naamsvermelding!) PB 67 2018 Antwerpen 14
abc.antwerpen@gmail.com
 rek. 000-3244460-04

BEGIN MEI – Het Franse consulaat in Gent wordt aangevallen in solidariteit met de opstandigen in Frankrijk. De ruiten worden gebroken en er wordt een slogan achtergelaten op de muur.

10/05 GENT - Een honderdtal mensen betogen in Gent tegen het woonbeleid 'Te koop, te huur: te duur'. De onaangevraagde betoging werd georganiseerd door de kraakbeweging.

22/05 ANTWERPEN – Na meerdere berichten over schermutselingen tussen gevangenen onderling, valt de politie 's morgensvroeg de gevangenis binnen. 120 agenten en het Speciale Interventie-eskadron doorzoeken elke cel. Verschillende gevangenen verzetten zich, slaan ruiten in (waardoor veel spullen konden geëvacueerd worden), smijten brandende lakens door het raam en één gevangene steekt een cel in brand.

25/05 ANTWERPEN - Sinds enkele weken is het onrustig in de Opelfabriek in Antwerpen na geruchten over massale ontslagen. Wanneer de directie bekend maakt dat de helft van de arbeiders ontslagen zullen worden, breekt er een spontane staking uit. 's Nachts worden de productielijnen in de fabriek gesaboteerd. De weken daarop blijft het onrustig met wilde stakingen van enkele dagen. Uiteindelijk slepen de arbeiders een erg hoge ontslagpremie uit de brand.

28/05 HASSELT – Een honderdtal gevangenen bezet gedurende enkele uren de binnenplaats van de nieuwe gevangenis in Hasselt.

EIND MEI – De anarchist Geert Waegemans wordt gearresteerd naar aanleiding van een veroordeling in eerste graad en twee weken lang opgesloten in de gevangenis. Geert diende beroep in tegen de veroordeling.

05/06 GENT - De politie maakt melding van wijdverspreid vandalisme tegen verkiezingsborden. Eveneens werden er al verschillende ahangwagens met verkiezingborden gestolen.

5/06 LIÉVIN - Er wordt geprobeerd het kantoor van de gemeentepolitie in brand te steken. De toegangspoort raakte beschadigd.

05/06 MEER - Twee jachttorens worden in brand gestoken. In Wortelkolonie wordt een jagerstoel uit de grond gerukt en besmeurd.

05/06 KORTRIJK - Een werfcontainer op het Deken Zegerplein wordt in brand gestoken.

7/06 ANTWERPEN - Politie en gerecht valt binnen in het gekraakt klooster in de Kievitbuurt. Tientallen agenten bestormen 's morgens vroeg het klooster op zoek naar "dievenbendes". Eén iemand zonder papieren wordt enkele wekenlang opgesloten. In de pers verschijnen artikels over 'anarchisten', 'dievenbendes', 'ontsnapte gevangenen'... In de Kievitbuur verspreiden "Vrienden en vriendinnen van de krakers" een pamflet in solidariteit met het gekraakte klooster.

8/06 NIEUWPOORT - Een aanhangwagen met verkiezingsborden van de Lijst Dedeker wordt grondig ge vandaliseerd.

09/06 LEUVEN - "In Leuven hebben de voorbijen nachten verschillende acties plaatsgevonden in solidariteit met de protesten in Heiligendam en de rest van de wereld voor de vernietiging van de G8 en het kapitalisme en tegen elke vorm van onderdrukking. Een bankfiliaal van Fintro, een interimkantoor van Asap en een interimkantoor van Accent in de Diestsestraat werden aangevallen. Over de hele stad verschenen ook graffiti's als 'Vernietig de G8', 'Carlo vive!', 'Vuur en vlammen voor staat en kapitaal'..."

10/06 BELGIË – In verschillende kranten wordt melding gemaakt van sabotages van stembureaus. Ondermeer in Brussel openden bepaalde stembureaus met een uur vertraging omdat hun sloten geblokkeerd waren.

10/06 DOORNIK - Een 'patiënt' sticht brand in het psychiatrisch centrum. De gebouwen lijden schade.

10/06 LUIK - Er wordt brand gesticht in een school.

12/06 BRUGGE – Een gevangene die bekend staat om zijn ontsnappings en ontsnappingspogingen, verschanst zich gedurende anderhalf uur op het dak van de gevangenis. De politie omsingelt de gevangenis. Uiteindelijk komt de gevangene van het dak af.

16/06 LUIK - Er wordt brand gesticht in een school.

14/06 ITTRE - Nadat Nordin Benallal overgeplaatst werd uit de gevangenis van Andenne naar Ittre, wordt hij in elkaar geslagen door de cipiers en in isolatie gestoken. Nordin gaat onmiddellijk in hongerstaking. Twee weken later beëindigt hij de hongerstaking. Ondermeer in Brussel worden affiches verspreid in solidariteit

met Nordin en tegen de gevangenis.

18/06 GENT – 160 flikken doen een massale zoekactie in de gevangenis van Gent. De actie maakt deel uit van een onderzoek naar een verijdelde ontsnappingspoging van 2 gevangenen. Een cipier en twee vrouwen (van buiten) werden aangehouden.

18/06 SINT-NIKLAAS - Een tiental wagens worden beschadigd in het stadscentrum door nachtelijke stappers.

18/06 DIEST - Een tiental vuilnisbakken worden in brand gestoken.

19/06 LEUVEN - Het kraakpand Villa Squattus Dei dat al 7 jaar bezet was en functioneerde als autonoom sociaal centrum, wordt 's morgensvroeg ontruimd op vraag van eigenaar Opus Dei.

19/06 LEUVEN - Verschillende vuilbakken en containers worden in brand gestoken. Er worden anarchistische slogans en tekens teruggevonden.

19/06 VILVOORDE - Verschillende jongeren richten vernielingen aan op het tuchthuiscomplex. Vier minderjarigen worden gearresteerd door de politie en nadien weer vrijgelaten.

20/06 LEUVEN - Een Audi A4 van een Duitse manager en een Porsche 911 van een Leuvense advocaat gaan in vlammen op.

21/06 LEUVEN - De banden van een werfkraan in de Diestsestraat worden in brand gestoken.

23/06 LEUVEN - Op verschillende plaatsen worden kruispunten bezet, het verkeer geblokkeerd en flyers in solidariteit met Villa Squattus Dei uitgedeeld. In de namiddag worden spandoeken uitgehangen aan verschillende bruggen over de Ring. Een 400-tal mensen betogen 's avonds in Leuven tegen de ontruiming van Villa Squattus Dei. Handelszaken werden door het stadsbestuur verplicht de deuren te sluiten rond 16u. Een huis van het Opus Dei wordt bekogeld met verfbommen. Er worden wat stenen gesmeten en er volgen confrontaties met de flikken. Tientallen mensen worden opgepakt. De politie meldde het de nachten na de betoging 'relatief rustig' was gebleven, op enkele incidenten na. Wat die incidenten waren, wilden de flikken niet kwijt.

23/06 IERLAND - In Dublin wordt een huis van het Opus Dei aangevallen met verfbommen in solidariteit met Villa Squattus Dei.

23/06 ZWITSERLAND - In Zurich wordt het Belgisch Consulaat aangevallen met verfbommen in solidariteit met Villa Squattus Dei.

25/06 GENT - De 'Intercommunale van Ongehoorde Wegenwerken' werpt een wegversper-ring op in de straat van de Gentse gevangenis. Het verkeer wordt tijdelijk geblokkeerd en er worden enkele rookbommen afgestoken. Er werd een pamflet verspreid tegen de gevangenis en haar maatschappij, in solidariteit met de anarchist Geert Waegemans die momenteel vervolgd wordt door Justitie.

25/06 BRUSSEL - Er wordt een wegversper-ring opgeworpen en pamfletten uitgedeeld tegen de gevangenis en haar maatschappij. Er wordt een spandoek ontrold, het verkeer wordt tijdelijk geblokkeerd.

28/06 MOL - De Europese School wordt aangevallen met molotovcocktails. Het gebouw lijdt lichte schade.

28/06 OKEGEM - Een tijdlang wordt een deel van de gemeente zonder stroom gezet nadat brand gesticht werd in een elektriciteitscabine.

06/07 OPWIJK - Vandalen richten vernielingen aan in drie scholen.

15/07 BRUGGE – De gevangene Farid wordt vanuit de gevangenis van Lantin overgeplaatst naar het isolatiekwartier in Brugge. In Lantin had hij twee cipiers in elkaar geslagen. Farid wordt geïsoleerd van alle andere gevangenen, wordt permanent gehandboeid en bezoek gebeurt aan de deur van zijn isolatiecel. In de omgeving van de gevangenis van Lantin werden posters geplakt tegen de gevangenis, tegen deportatiekampen en wordt verwezen naar de permanente mishandeling van gevangenen in Lantin door cipiers. Kort later circuleert er een pamflet in solidariteit met Farid.

19/07 STEKENE - Vandalen richten vernielingen aan in een school.

23/07 SCHAARBEEK - Vier auto's worden in brand gestoken in de straat van het politiecommissariaat van Schaarbeek.

24/07 MACHELEN - Vandalen richten vernielingen aan in een school.

31/07 OOSTENDE - De stadsbus van de Jeugddienst wordt grondig beschadigd door vandalen.

31/07 DOORZELE - Vandalen richten vernielingen aan in een school.

Nergens Vandaan

Deze tekst werd verspreid naar aanleiding van de arrestatie van een kameraad zonder papieren die tijdens een politieinval in een kraakpand gearresteerd werd. Na twee overplaatsingen werd hij na een maand en tien dagen tijd opnieuw vrijgelaten. De exacte reden voor zijn opsluiting, net als die voor zijn vrijlating zijn nog steeds niet gekend.

Het mag duidelijk zijn dat het gerecht en de Dienst Vreemdelingenzaken samenwerken om het leven van mensen zonder papieren in België kapot te maken.

Voorspel

Op een dag zat je voor me. Klein, stil en schichtig, wat meteen een zekere sympathie bij me opwekt. En toch brandde die ene vraag, die je al zo vaak was gesteld, me op de lippen: “*Waar kom je vandaan?*” Vandaag begrijp ik dat dit de verkeerde vraag is. Toen de bullebakken je zo wat een half jaar geleden voor de eerste keer te grazen namen, was het immers de eerste en laatste vraag die ze je steeds weer voorschotelden: “*Waar kom je vandaan?*” Vandaag is het zonneklaar dat ze je ‘daarvandaan’ -zo snel mogelijk en met alle middelen- willen deporteren. Maar je bent niet daarvandaan. Je bent bij ons en wij zijn bij jou. Daar hebben we voor gekozen, en de neuspeuters van de staat die je per se willen brengen naar een plek waar je niet thuis hoort, die kunnen ons gestolen worden.

Vier maanden hebben we samen gevochten, wanneer ze je in december van ons weghaalden. En toen gaven ze het op en lieten ze je vrij...

Hier is het eiland Rhodos. Hier zal je springen!

Maar nauwelijks drie maand nadat je vrijkwam, stonden de blauwzwarte pakkemannen er opnieuw. Met zeventig waren ze ditmaal. Tot de tanden gewapend kwamen ze langs het dak. Als in een lang vervlogen tijd, wie niet zuiver vlaamsch kon blaffen “skild en vrrint”, werd wie geen belgisch pasje kon voorleggen, afgevoerd.

Voor jou hadden ze een speciale verrassing in petto. De computers van de staatsveiligheid, upgedate door de Dienst Vreemdelingenzaken, spuwen je palmares uit: de ene keer ben je Alaogly, gevaarlijke dief, de andere keer Ahmed, afkomstig uit een streek waar we nog nooit van hoorden. En nog een andere keer maakt ene Jacob de streek onveilig door het ontvreemden van zes rollen vuilniszakken aan een warenhuis. Vijf euro, dat was de waarde van de goederen die de dief Alaogly aan de Cora supermarkt ontstal. Het bedrag verzinkt in het niets bij de miljoenenwinst die deze keten dagelijks binnenrijft. Maar jij, die misschien honger had die dag, jij bent de grote dief.

We hebben de rekensom wel tien keer herhaald, omdat we het niet konden geloven, maar de teller bleef steeds op hetzelfde eindresultaat steken. Twaalf maand cel hebben ze je tot nu toe aangesmeerd, 3 keer veroordeeld voor hetzelfde misdrijf, omdat ze maar niet te weten komen van welke plek je vandaan komt, omdat ze er maar niet in slagen je te deporteren, omdat je nergens vandaan komt en dus geen papieren hebt. We hebben het nochtans al zo vaak van de daken geschreeuwd: “Hier is het eiland Rhodos. Hier woon je. Dus hier zal je springen”. Maar die boodschap past niet bij het proza van al die staten die je nog sneller weg willen dan de vuilniszakken die je gestolen hebt.

Vandaag en morgen

Vandaag zit je weer achter de tralies, Yacob. Ze slepen je van rechter naar rechter. Ach neen, niet in de eerste plaats omwille van de kruimels die je misschien hebt gestolen, daar ligt niemand wakker van. Omdat je hun taal niet spreekt en je huid wat bronzer kleurt dan die van de zwartrokken die je opjagen als wild. Omdat je geen vaderland wil hebben, ben je een crimineel volgens artikel 1, 2, enz. van “de wet van 1980”, die gebenedijde tekst die een geoliede deportatiemachine in het leven riep waardoor jaarlijks duizenden sans-papiers in kampen worden opgesloten en weggevoerd naar ... een vaderland, een staat, die net zomin de hunne is als deze belgische staat.

Vandaag noemen ze je Alaogly. Gisteren was je Geert. Ook hij moest naar de nor omdat hij het bevel van de pakemannen zijn pasje te tonen, naast zich neerlegde. Ook hij past niet in het plaatje van de ‘brave new world’ die ons opsluit in de fabrieken en gevangenissen, van ‘s morgens tot ‘s avonds, dag in dag uit, een heel leven lang...

Morgen ben jij ik, en ik zal jij zijn, want we passen geen van allen in dit stomme plaatje.

Om elke straathoek, onder elke struik, in elke boom schuilt een onherkenbare vijand voor u, mijnheer de staat.

Komaf maken met “Farid Le Fou”

Farid is niet gek; het zou geschift zijn deze zieke realiteit te aanvaarden...

Farid Bamouhammad werd op maandag 23 juli overgeplaatst naar de gevangenis van Brugge. Dat gebeurde nadat de cipiers in Lantin staakten (zo mocht de advocaat van Farid niet binnen) en daarna een stakingsaanzegging indieden en zo zijn overplaatsing eisen. Dat doen cipiers bijna systematisch en zo werd Farid het voorbije jaar van gevangenis naar gevangenis gesleurd.

Cachot, bezoek achter glas, TV wegnemen, allerhande druk uitoefenen...Het gevangenisstelsel zet alles in werking om de weinige rebellen die overblijven te doen plooiën. Maar wanneer mensen zoals Farid blijven standhouden, gaan ze een stapje verder: hij wordt voortdurend in de boeien geslagen (soms zowel handen als voeten) en ze dreigen ermee hem injecties in te spuiten waardoor hij echt “gek” zal worden... En dan schakelen ze de media in om dit “uitzonderlijk” regime te rechtvaardigen door hem voor gek te laten doorgaan.

“Farid le fou” hier “Farid le fou” daar. Naast de meer traditionele sancties maakt dat mensen kapot die de regels van de gevangenis weigeren en zo trachten ze hun volledige overgave te bekomen...

Het lijkt erop dat het gevangenisbestuur komaf wil maken met “Farid le fou”. Wij ook, maar wel op een andere manier.

Farid zou dus gek zijn.... Gek om de drugs (gretig uitgedeeld in de gevangenis) niet te aanvaarden om de woede te vergeten en te kalmeren die borrelt in hem v Gek om niet niet te aanvaarden opgesloten te zijn en zo nauwelijks zijn dochtertje mag zien v Gek om zijn bek niet te houden wanneer hij of andere mensen door arrogante en minachtende cipiers aangepakt wordt v Gek om te blijven vechten (zelfs fysiek als het nodig is) ook al kent hij de repressie die volgt op rebellie in de gevangenis: cachot, zware afranseling, afschaffing van bezoek of bezoek achter glas, 24u opsluiting op cel, ...

Gek om de opsluiting, de gevangenis, haar pesten, haar infantiliserende weigeren en de horror van een kloteleven doorgebracht in een rotte cel, opgesloten achter tralies.

Volgens ons zou het pas geschift zijn om je neer te leggen bij de voortdurende controle op onze levens. Om zonder meer de horror te aanvaarden die ze ons zowel binnen als buiten de gevangenis willen opleggen.

FARID IS NIET GEK, HIJ WEIGERT ZICH OVER TE GEVEN.

WIJ STAAN AAN DE ZIJDE VAN FARID EN ZIJN GEVECHT.

STOP DE PERMANENTE BOEIEN!

Farid Bamouhammad werd de laatste maanden voortdurend door het slijk gehaald door de media.

De cipiers van de gevangenis van Doornik, Gent, Brugge, Arlon en Lantin maakten daar handig gebruik van en dreigden keer op keer met een staking als Farid niet opnieuw zou overgeplaatst worden. Bij elke overplaatsing belandt hij opnieuw in het cachot. In Gent hielden ze hem de hele tijd gehandboeid vast. Tot voor kort zat hij in het beruchte isolatiekwartier Blok U van Lantin opgesloten. Daar mocht hij niet buiten zijn cel komen zonder handboeien. Een douche moest hij nemen met boeien in een rolstoel. De weinige momenten in de buitenlucht moest hij alleen doorbrengen in een kooi. Die situatie was onhoudbaar. Op een dag kon hij zijn woede niet meer inhouden en had hij een aanvaring met enkele cipiers. Toen belandde hij voor 9 dagen in het cachot waar hij permanent met handen en voeten werd vastgebonden. Een psychiater bezocht hem op vraag van de Minister van Justitie en kwam peilen hoe het met zijn “geestgesteldheid” zat. Dat maakte de maandenlange dreigementen van de cipiers dat ze hem zouden inspuiten met injecties en een plant van hem zouden maken, meteen wat tastbaarder.

Maandag 23 juli werd hij naar de gevangenis van Brugge gebracht. De gevangenis van Brugge heeft ook een speciaal isolatiekwartier dat gemaakt is om “het gedrag van gevangenen te stabiliseren via een permanent bijzonder strikt regime”. Dat voorspelt alvast niet veel goeds voor Farid...

De cipiers van Brugge hebben al meteen laten weten dat ze zijn komst niet wensen en hebben al afgesproken met de vakbonden dat hij slechts een maand in Brugge zal blijven en nadien weer overgeplaatst zal worden. De cipiers met hun vakbonden hebben enorm veel macht en kunnen dus doen wat ze willen.

Niemand staat stil bij wat het betekent voor Farid en zijn familie om voortdurend heen en weer gebracht te worden, voortdurend van cel te moeten veranderen en elke keer geconfronteerd te worden met een regimeverandering, die meestal van kwaad naar erger gaat. De media ondersteunen de cipiers in hun geblaas en schilderen hem af als grote geweldenaar, de gevaarlijke gijzelnemer en moordenaar.

Ze vertellen er wel niet bij dat die gijzelneming een wanhopige poging was om bezoeksrecht over zijn dochtertje te krijgen en dat de man die hij doodde de verkrachter van zijn vrouw was. Farid is allerm minst het monster dat ze ons willen voorhouden. Ze moeten dat monster creëren om zijn voortdurend isolatieregime te kunnen rechtvaardigen.

Het gevangenisbestuur is vastberaden om al haar middelen in werking te stellen om de weinige rebellen die overblijven te breken. Het is hoog tijd dat ze dit niet zonder meer kan doen. De stilte breken is een eerste stap. Het is aan ons om de weg verder te zetten. Aarzel niet om dit pamflet te verspreiden. Bedankt...

Weg met de gevangenis en haar wereld!

(bron: Indymedia Oost-Vlaanderen)

De Anargenda zoals u die lang gekend heeft, is niet meer. De eenvoudige reden hiervoor is dat er zelden of nooit activiteiten of wijzigingen werden doorgegeven en de agenda bijgevolg verre van up-to-date was. Activiteiten die doorgestuurd worden vóór 14 juni kunnen onder voorbehoud wel nog opgenomen worden in de volgende Nar (adressen zie colofon).

Blackout
(B - Party Dub!)

Heavy D
(B - Squat Dub Step)

Lady Lite (TBC)
(B - Dedkob - Lethal DnB)

Makasu Hath Core
(B - Moshy Party Breaks)

Crossstasher
(B - KR - Hardtek to Breakcore)

Xentrick
(Oslo - Live Breakcore)

Antz vs Audioclast
(B - Foton - Chaos Core Core)

Mufson & Drazer
(B - Nightscapes - Tek till you drop!)

BELEUVENISSEN
RADICAL II
day 1
11 AUGUSTUS 07
@ Squat Vaartkom 3

NO DOGS PLEASE!

vegan stands/info/mini expo from 16h
gigs start at 21h
Entrance: Free Donation

SUNDAY 12/08 2007 • VAARTKOM 3, LEUVEN (start: 17.00u):
info: sociaalcentrum@hotmail.com

BELEUVENISSEN
radical II

• D'ONDERHOND
folk-ska-theatre

• INNER TERRESTRIALS
dub-reggae-punk from London
www.myspace.com/innerterrestrials

• COP ON FIRE
ska/dub
www.coponfiredub.narod.ru

• UNARMED RIOT
punkhiphoppunkreggaepunk

• HOMER
melodic punkrocksteamroller

• Anarchist Black Cross benefit (www.anarchistblackcross.org)

• vegan food • infostands • mini-expo

The days before, there will be a hip-hop (August 10) and a breakcore party (August 11), same squat, same good spirit! DIY!

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Waar vind je de Nar ?

De Nar wordt verspreid via verdeelpunten en via individuele abonnementen. Meestal is er wel een verdeelpunt bij jou in de buurt. Op alle adressen die in de agenda van de Nar staan kan je normaal gezien de Nar oppikken. Andere verdeelpunten vind je op www.denar.be

Hoe kan je de Nar thuis opgestuurd krijgen?

De Nar is normaal gezien verkrijgbaar via de verdeelpunten. Als je de Nar daarentegen graag thuis opgestuurd krijgt, dan rekenen wij daarvoor op een financiële bijdrage in de kosten. We rekenen, voor thuisverzending, 2 euro per nummer aan. Je kan ons dat bedrag (bv. 12 euro voor 6 nummers) bezorgen:

- via een geldsom in een goed gesloten omslag naar het adres van de Nar of via een storting op het rekeningnummer van de Nar. Wij trekken van het bedrag dat je gegeven hebt dan per nummer 2 euro af. We zullen je ook een briefje sturen als je krediet op is.
- via een permanente maandelijkse of tweemaandelijksse opdracht. Je engageert je dan om elke maand of elke twee maanden een bedrag van minstens 2 euro te storten. Wij geven hier voorkeur aan, omdat we dan onmiddellijk weten op hoeveel geld we kunnen rekenen.

Hoe kan je de Nar helpen verdelen?

Als je het ziet zitten om een bepaald aantal exemplaren van de Nar elke twee maanden te verdelen in je omgeving, dan kan je ze

- ofwel oppikken in Antwerpen, Leuven of Gent. Stuur daarvoor een briefje of een mail naar de Nar.
- ofwel opgestuurd krijgen naar een adres. We vragen je dan om de verzendingskosten van de Nar te betalen. De kostprijs hangt af van het aantal:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	1,5	9
7 tot 20	2,5	15
20 tot 40	4	24

Moest het je niet lukken om de kosten van elke verzending te betalen, dan zoeken we samen naar een oplossing. Stuur ons dan even een briefje of een mail...

Hoe kan ik de Nar in het buitenland krijgen?

Voor individuele abonnementen buiten België rekenen we 4 euro per exemplaar aan. Je kan ons het bedrag bezorgen op dezelfde manier als bij abonnementen binnen België. De bankcodes van de rekening van de Nar zijn:

reknr. 068-2050689-39
BIC GKCCBEBB
IBAN BE13 0682 0506 8939

Voor de verdelers in het buitenland vragen we ook de verzendingskosten, zoals in de tabel hieronder:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	5	30
7 tot 20	10	60
20 tot 40	13	78

DE NAR nr. 212
Zomer 2007
oplage: 3000 exemplaren

Oproep tot internationale mobilisatie in solidariteit met José en Gabriel
Solidariteit met alle gevangenen in strijd — Internationale solidariteitsdag op 29 september 2007

In de gevangenis is tijd verlangen. Het is wachten. Wachten op iets dat het wachten doorbreekt. Het is wachten op leven. Iets dat je doet voelen. Iets dat je inspireert. Iets dat je verder brengt ondanks de sleurende routine, ondanks de dode omgeving. Het is wachten en zoeken naar een bevestiging van je mens zijn, daar waar de gevangenis je kapot wilt maken, je wilt onderwerpen,... je resocialiseren. Het is daar waar je hun leugens en hypocrisie door je onmacht voelt snijden. Het is daar waar het doek van het spektakel valt en de knuppel tastbaar wordt. Die knuppel die we allemaal kennen maar niet altijd zien of willen zien.

Oog in oog met dit geweld staan José en Gabriel al meer dan 20 jaar, waarvan al meer dan 3 jaar in Duitsland. Nu is het bijna 2 jaar geleden dat de straffen van respectievelijk 14 en 13 jaar werden uitgesproken. Zware straffen voor een vlucht van meer gevangenschap door middel van een kortstondige

gijzeling tijdens een achtervolging door de politie. Beiden waren een paar maanden voordien na 20 jaar gevangenschap in de kerkers van de Spaanse staat tijdens een penitentiair verlof gevlucht. Beiden wilden vrij zijn en de strijd die ze binnen gevoerd hadden eindelijk buiten verder zetten. Beiden zijn ondanks jarenlang verblijf in het beruchte FIES isolatieregime de anarchistische strijd en haar principes trouw gebleven en moeten daarvoor met nog meer gevangenis boeten, nu in de Duitse staat. De rechters hebben uiteraard niet geluisterd naar hun geschiedenis, ze gebruikten het alleen als argument tegen hen. Ze werden gestraft omdat ze anarchisten zijn en dat mogen we niet vergeten.

Ondertussen ondergaan ze een regime van permanente controle. José heeft ondertussen al 4 gevangnissen doorlopen en moet regelmatig verstrengde maatregelen ondergaan. Na een reeks van pesterijen en conflicten met de gevangenisdirectie mag hij sinds 3 maanden alleen nog bezoek achter glas krijgen. Dit was oorspronkelijk een maatregel van 3 maanden nadat er hasj bij hem gevonden

werd. Onlangs werd dit echter als permanente “veiligheidsmaatregel” ingevoerd door de directie. José weigert bezoek te krijgen achter glas. Er worden gerechtelijke stappen ondernomen maar die kunnen lang aanslepen. Voor Gabriel verloopt zijn verblijf in de gevangenis gelijkaardig. Hij beschrijft zijn regime als “...lijkt op de FIES (en in sommige opzichten zelfs erger).”

We roepen op tot een internationale mobilisatie in solidariteit met José en Gabriel en met alle andere gevangenen in strijd.

Op 29 september is er een manifestatie gepland aan de gevangnissen van Rheinbach en Aachen in Duitsland (meer info later).

We roepen op om aanwezig te zijn, maar het is aan de kameraden in de straat om hun solidariteit te uiten hoe zij dat opportuun achten. We mogen onze gevangenen niet vergeten. We kunnen onze verschillen hebben maar we mogen nooit vergeten waarvoor we staan. Tegen opsluiting en uitsluiting. Voor de internationale solidariteit.

Dit is een oproep aan iedereen die opgepakt werd naar aanleiding van de betoging voor Villa Squattus Dei in juni.

De stad is kwistig aan het rondstrooien met ‘gemeentelijke administratieve sancties’ die de sympathisanten van de Villa in Leuven willen raken (en moet helpen om de kosten van de massaal opgetrommelde rellikken en hun speelgoed te dekken?) We gaan hier niet uitweiden over hoe onwaarschijnlijk laag deze zet van het stadsbestuur is, integendeel, tijd voor actie!!! Aan iedereen die een brief van de stad kreeg: Laat u niet zomaar intimideren; neem contact op via sociaalcentrum@hotmail.com of middels een belleke naar 0486 527 365. Met hoe meer we zijn, hoe sterker we staan.

Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve plaats te nemen op de kanapee.

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georganiseerd over verzet en repressie, AMP eens om een ongezoeten mening gevraagd,...?

Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijverscollectief.